

ชราธัมโมมทิ ชรั้งอนตฺโต (อนตฺตา)

เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้

พยาธัมโมมทิ พยาธิงอนตฺโต (อนตฺตา)

เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้

มรณธัมโมมทิ มรณังอนตฺโต (อนตฺตา)

เรามีความตายเป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้

สัพเพหิ เม ปิเยหิ มนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว

เราจะละเว้นเป็นต่างๆ

คือว่าเราจะต้องพลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งปวง

* หญิงว่า อนตฺตา

“พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชได้เสด็จออกผนวช

เมื่อ วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๙

ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม

ทรงรับการบรรพชาอุปสมบทเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา

ทรงได้รับสมณนามว่า **“ภูมิพล”**

...พระพุทธศาสนานั้น
 ถ้ามองถึงคำสั่งสอน
 ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 แท้ๆ แล้ว ก็หาภัยอันตรายมิได้
 ไม่มีผู้ใดหรือเหตุใดๆ
 จะเบียดเบียนทำลายได้เลย
 เพราะคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา
 เป็นธรรมะ คือหลักความจริง
 ที่คงความจริงอยู่ตลอดกาลทุกเมื่อ
 ไม่แปรผัน...

(พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ)

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
 วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร
 (สมเด็จพระสังฆราช รูปที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์)

พระโงา

คนที่มีบุญนั้น บุญย่อมคอยจ้องที่จะเข้ามาช่วยอยู่แล้ว เพียงแต่เปิดโอกาสให้เข้ามาช่วย คือเปิดใจรับนั่นเอง การเปิดใจรับก็คือเปิดอารมณ์ที่หุ้มห่อออกเสียแม้ชั่วขณะหนึ่ง ด้วยสติที่กำหนดทำใจตามวิธีของพระพุทธเจ้า เมื่อบุญได้โอกาสพรั่งพรูเข้ามาถึงใจ หรือไหลขึ้นมาได้แล้ว จิตใจจะกลับมีความสุขอย่างยิ่ง อารมณ์ทั้งหลายที่เคยเห็นว่าดีหรือร้าย ก็จะกลับเป็นเรื่องธรรมดาโลก

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช
สกลมหาสังฆปริณายก

พระเทพสิทธิอาจารย์
(จันทร์ เขมियो)

วัดศรีเทพประดิษฐาราม อ.เมือง จ.นครพนม

ธรรมโถวาท

“เพราะฉะนั้น พวกเราทั้งหมดด้วยกันทุกคน
อย่าพากันประมาท
นึกถึงบุญๆ ก็นำไป นึกถึงบาปๆ ก็นำไป
อย่าพากันไปนึกถึงกรรมชั่วๆ นั้น
ก็จะนำเราไปเกิดในที่ไม่ดีไม่ควร
เวลาตายอย่าไปนึกถึงอย่างอื่น
ถ้านึกถึงบาปๆ ก็นำไปเกิดในที่ไม่ดี”

(งานพระราชทานเพลิงศพ พระธรรมเจดีย์
(จุม พนธุโล) ๑ มิ.ย. ๒๕๐๕)

“ไฉนารัก ฉลาดน่านับถือเป็นเสน่ห์อยู่ในตัว
ไฉนากลียดฉลาดน่าชังเป็นยาพิษ
ติดอยู่ในจิตใจของเจ้าของเอง เราเกิดมาเป็นคน
ขาดทุนสูญกำไร ทุนก็ไม่ได้กำไรก็ไม่มี”

(ณ วัดศรีเทพประดิษฐาราม
๓๑ มกราคม ๒๕๑๔)

ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์

(จุม พนฺธุโล น.ธ. โท. ป.ธ. ๓)

ผู้ปกครองวัดโพธิสมภารณ์ รูปที่ ๒

ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๖๖ - ๒๕๐๕

สิริอายุ ๗๔ ปี ๒ เดือน ๑๕ วัน ๖๓ พรรษา

ธรรมโอวาท

๑๗

คนเราจะได้ดี มันต้องมีหลัก ถ้ามีหลักภายนอก เรียกว่า หลักฐาน คนที่ไร้หลักฐานก็อยู่อย่างเลื่อนลอย คือไม่มีที่อยู่ ไม่มีที่พำกิน แม้หลักฐานข้างในก็จำเป็นต้องมี คือ ต้องให้จิตใจอยู่อย่างมีอุดมคติที่มั่นคงและแน่วแน่อย่าให้ใจโลเล เหลาะแหละเหลวไหล ท่านจึงกล่าวพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่า **ตัวท่านจะบวชตลอดชีวิตโดยไม่สึก** และจะอดทนเพียรพยายามในการจำกัด ราคะ โทสะ โมหะ ให้สุดความสามารถ เพราะไหนๆ เราก็รู้อยู่แล้วว่าการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ล้วนเป็นทุกข์ทั้งนั้น ต้นเหตุที่สิ่งเหล่านี้เกิดมี เพราะตัณหา ดังนั้น เมื่อรู้ตัวการที่ก่อให้เกิดทุกข์ขณะนี้แล้ว จะมัวรื้อให้เสียชาติเกิดอยู่ทำไม.

ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโธ)

วัดโพธิสมภารณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี

ท่านเจ้าคุณนรรัตน์ ราชมานิต

(ธมฺมวิทโก ภิกขุ)

วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพมหานคร

๑๑

ธรรมโฉวาท

ก่อนที่เราจะทำอะไร
เราคิดแล้วว่าไม่เดือดร้อน
แก่ตัวเราและคนอื่น
เขาจะนิินหาว่าร้ายอย่างไรก็ช่างเขา
บุญเราทำ กรรมเราไม่สร้าง
พยายามสงบกาย สงบวาจา สงบใจ
จะต้องไปกังวล กลัวใครติเตียนทำไม
ไม่เห็นมีประโยชน์
เปลี่ยนความคิดเปล่าๆ.

ท่านเจ้าคุณนรรัตน์ ราชมานิต

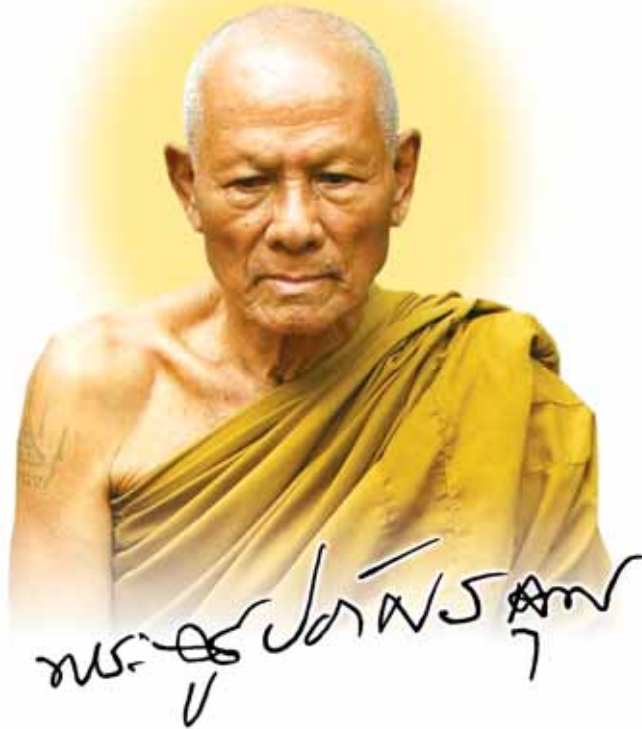

ท่านเจ้าคุณพระอุดมญาณโมลี
(จันทร์ศรี จนฺททีโป น.ธ. เอก. ป.ธ. ๔)

ผู้ปกครองวัดโพธิสมภรณ์ รูปที่ ๓
ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๐๗ - ปัจจุบัน
อายุ ๙๘ ปี ๗๘ พรรษา

ธรรมโฉวาท

“การปฏิบัติธรรมที่ดี
คือการปฏิบัติตัว
เหมือนนักเดินทาง
คือเข้าใจแผนที่ดี มีทุนพร้อม
ทางเดินชีวิตในโลกหน้า
ไม่ต่างกับการเดินทางในโลกนี้
เราต้องอ่านแผนที่เป็น
และมีเสบียงคือบุญพร้อม”

พระครูปักษีคุณ (หลวงปู่ญาท่าน)
(บุญเลิศ ปภสฺสโร)

วัดป่าสามัคคีพัฒนาราม อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู

ปัจฉิมโอวาทของหลวงปู่ญาท่าน
พระครูปักษีคุณ วัดป่าสามัคคีพัฒนาราม
อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู

แด่กลุ่มธรรมญาณ การบินไทย
ณ วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๘
เวลา ๑๘.๓๐ น. ก่อนวันมรณภาพ ๗ วัน

“จะถึงหลักชัยแล้ว ถอยหลังไม่ได้ ไม่มีทางแยก
ไม่มีทางเลี้ยว ทุกคนต้องถึงหลักชัยแบบนี้
เจ้าจงดูร่างกายพอนี้ เจ้าจงดูให้ดี ๆ
พระตถาคตก็เป็นแบบนี้ทุก ๆ พระองค์
พระอรหันต์ที่มีฤทธิ์ก็เป็นแบบนี้ทุก ๆ พระองค์
ทุก ๆ คนก็ต้องถึงหลักชัยแบบนี้
สัตว์น้อย สัตว์ใหญ่ ก็ต้องถึงหลักชัยแบบนี้
เจ้าจงเร่งปฏิบัติ จงอย่าได้ประมาท
เร่งชำระกายให้สะอาด ชำระวาจาให้สะอาด
ชำระใจให้สะอาด ชำระบาปให้บริสุทธิ์
เจ้าจงยอมรับความจริงว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างเข้าสู่กฎของพระไตรลักษณ์
มันไม่เที่ยง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
ไม่มีอะไรที่เราจะยึดได้..”

หลวงปู่จันทรา อนากุโล

สำนักปฏิบัติธรรมวัดป่าเกษมสุข
ต.หนองกี่ อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี

ธรรมโอวาท

“เห็นแต่ไม่รู้ รู้แต่ไม่เห็น”

“จงอย่าประมาทในศีล ในธรรม อย่าขาดสติ ให้มีสติพิจารณาตนเอง ให้พ้นจากทุกข์ แล้วจึงพิจารณาให้ผู้อื่นพ้นจากทุกข์”

จงคัดเลือกเอาแต่ความดี คัดเอาความไม่ดีนั้นออกเสีย พิจารณาในกายให้พบในความดีงาม ๓ อย่าง ตามที่สมเด็จพระพุทธทรงสอนไว้ ความงามภายนอก งามภายใน คือความดีงาม อยู่ในศีล ความดีงามในสมาธิ และความดีงามในปัญญา เกิดความสว่างขึ้นเห็นถูกเห็นผิด พวกลูกๆ ก็จะตั้งอยู่ในความดีงาม ไม่หลงไหลในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหมด ตามคำสอนของสมเด็จพระพุทธเจ้าโคดมของเรา.

หลวงปู่พุทธอิสระ

วัดอ้อน้อย อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม

พรของหลวงปู่พุทธอิสระ

สังคมมนุษย์ สามารถทำให้เกิดความสุข

และสันติ ได้ด้วยสองมือของเรา

สองเท้า หนึ่งหัว หนึ่งตัวเรา

และหนึ่งใจเรา

ขอ สองมือของท่านทั้งหลาย จงเข้มแข็ง

ขอ สองเท้าของท่านทั้งหลาย จงมั่นคง

ขอ หนึ่งหัวของท่านทั้งหลาย วิเศษรุ่งเรือง

เจริญด้วยสติปัญญา รอบรู้ทิศทางทุกกาล

อย่างพิศดาร และละเอียดรอบครอบ

ขอ หนึ่งใจของท่านทั้งหลาย จงบริสุทธิ์

มีกำลังวังชา เป็นที่พึ่งแก่สรรพสัตว์ได้ และ

ขอ หนึ่งตัวของท่านทั้งหลาย จงตั้งมั่นตระหนักรู้

สามารถต้านทานแรงลม และพายุร้าย

ได้ทั่วทุกกาล ทุกสมัย จงมีแต่ชัยชนะ

ทุกทิพาราตริกาลเทอญ.

สัตว์โลกที่เจ็บป่วย
 เพราะเคยเบียดเบียนกันมา
 สัตว์โลกที่อายุสั้น เพราะเคยฆ่าสัตว์มา
 พระพุทธองค์ได้กล่าวว่า
 “ทุกอย่างสามารถเป็นอโหสิกรรมได้
 ทุกอย่างเป็นอนิจจัง
 ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง
 ทำชั่วก็เปลี่ยนเป็นทำดี
 ทำดีก็เปลี่ยนเป็นการทำให้ประเสริฐขึ้น
 มีความประเสริฐ
 ก็เปลี่ยนเป็นความหลุด
 เป็นความพ้นไปได้”

หลวงพ่อกษม อาจิณฺณสีโล

วัดสามแยก หมู่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังขวาง
 อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์

**ฆ่าสัตว์ได้บาป
 ฆ่าความโกรธได้บุญ**

กตสรี ภิภขุ

กตสรี ภิภขุ

สำนักปฏิบัติธรรมศิริธรรม(ถ้ำสี) ๓๒๔ ม.๑ ต.ไร่ส้ม อ.เมือง จ.เพชรบุรี

บูชาด้านพระนั่งข้างขึ้น หรือกลางวัน

ประทับนั่งและยืนอยู่บนฐานกล่อธรรมจักร ซึ่งหมุนเวียนซ้ายและขวาได้รอบองค์

บูชาด้านพระยืนข้างแรม หรือกลางคืน

พระพุทธเจ้าโคดม นพเคราะห์ สามัคคี

กราบไหว้สักการะบูชา พระพุทธเจ้าโคดม พระองค์เดียวกัน นั่นคือความหมายของคำว่า **“สามัคคี”** ที่ไม่มีความแตกแยก และขบวนการ ทำลายพระพุทธศาสนา ก็ไม่น่าจะแทรกเข้ามาทำลายได้

เป็นพระพุทธรูปพระองค์แรกของโลก โดยได้รับพระเมตตาจาก**สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก** วัดบวรนิเวศวิหาร องค์ปัจจุบัน ที่ได้ทรงพระวินิจฉัยและขอให้สร้างพระโมคคัลลา - พระสารีบุตร ไว้ซ้าย - ขวาด้วย จึงเป็นพระพุทธรูปที่สมบูรณ์พร้อม และได้ทรงบรรจุพระบรมธาตุไว้ทุกองค์ ที่ให้หลักการสักการะปฏิบัติบูชาของบุคคล ทุกวัน เดือน ปีเกิด ได้อย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ ใครจะเกิดวันใด ในสัปดาห์ เช่น อาทิตย์ จันทร์ จนถึงเสาร์ ใครจะเกิด เดือนใด ใน ๑๒ เดือน ทางจันทรคติ ตั้งแต่เดือนหนึ่ง จนถึงเดือนสิบสอง และใครจะเกิดปีใด ในปีทั้งสิบสองนักษัตร คือ ตั้งแต่ปีชวด จนถึงปีภุม บุคคลเหล่านั้นก็กราบไหว้บูชาพระพุทธรูปพระองค์นี้ได้ตรงกับวันเดือนปีเกิดของตนจนครบถ้วน พระพุทธรูปพิเศษ (องค์จำลอง) พระองค์นี้ประดิษฐานอยู่ ณ ที่วัดบวร วัดสระเกศ วัดชนะสงคราม วัดมหาธาตุ (คณะฯ) และวัดเจ้าคณะจังหวัด ทุกจังหวัดของประเทศไทย โดยเฉพาะได้นำไปประดิษฐานไว้ที่วัดไทย ไกล่สถาน ที่ ประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพาน ปฐมเทศนา และบางวัดในต่างประเทศ.

พระพุทธเจ้าโคดม

พระพุทธเจ้าของเรา มีพระนามจริงว่า “โคดม”
มิได้มีพระนามว่า “สิทธัตถะ”

เพราะพระนามว่าสิทธัตถะนั้น เป็นพระนามจริงของพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง ตามคำภีร์พุทธวงศ์ เป็นองค์ที่ ๑๙

ส่วนพระนามว่า สิทธัตถะอีกพระนามหนึ่งนั้น เป็นพระนามเดิมก่อนที่พระพุทธเจ้าโคดมจะได้ทรงตรัสรู้ แม้จะมีผู้เข้าใจว่าเป็นคน ๆ เดียวกัน แต่ก็ต่างสถานการณ์ในระหว่างการเป็นคนธรรมดา กับความเป็นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าโคดม เป็นชนชาวชมพูทวีปหรือชาวเนปาล เชื้อชาติ อริยกะ แปลว่าชาติที่เจริญ (จึงไม่ใช่ชาวอินเดีย) ปราภฏฐานอยู่ในหนังสือพุทธประวัติฯ

- **จุติลงสู่ครรภ์มารดา** เมื่อครั้งที่เสวยพระชาติเป็นพระโฬัสต์ร “องค์สันตุสิตเทวราช” มวลหมู่เทวดาทั้งหลายได้มาทูลอัญเชิญให้จุติลงสู่ครรภ์มารดา พระนางสิริมหามายาเทวี เพื่อตรัสรู้เป็นมนุษย์พระชาติสุดท้าย เมื่อเวลาใกล้รุ่งวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ปีระกา

- **ประสูติ** เมื่อวันศุกร์ เวลาใกล้เที่ยง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ปีจอ ก่อน พ.ศ. ๔๐ ปี ที่ริมไม้สาละสวนลุมพินี ริมเขตเมืองกบิลพัสดุ์ และริมเขตเมืองเทวทหะติดต่อกัน ปัจจุบัน เรียกว่า ต.รุมมินเด แขวงเปชวาร์ ประเทศเนปาล

หลังจากประสูติได้ ๕ วัน ได้รับการขนานพระนามว่า “เจ้าชายสิทธัตถะกุมาร”

- ในตอนปลายของวันที่จะได้ตรัสรู้ ขณะที่นั่งทำสมาธิอยู่ใต้ต้นศรีมหาโพธิ์ ได้ละสังขารใจ เกรงกลัวมารน้อยใหญ่ที่ได้ยกทัพมาจัญ ถึงขนาดยกมือขวา ที่วางซ้อนทับมือซ้ายไว้โน้นทำสมาธิ เอาลงมากุมหัวเข่าหรือหน้าแข้งขวาไว้ จึงเรียกพระปางนี้ว่า “ปางสะดุ้งมาร” พอตั่งสติได้โดยนึกถึงบุญและทานในบารมี ๑๐ ทศที่ได้ทำและฝากแม่พระธรณีสุนทรีวินดาเอาไว้ จึงขอให้ท่านขึ้นมาใช้ต่อสู้กับมาร และเสนามาร จนได้รับชัยชนะในเวลาก่อนพระอาทิตย์ตกดิน จึงเรียกพระปางนี้ว่า “ปางชนะมารหรือปางมารวิชัย” ซึ่งยังไม่ได้ตรัสรู้ทั้ง ๒ ปาง

หลังจากนั้นจึงยกมือขวาขึ้นมาวางทับมือซ้าย ทำสมาธิใหม่จนได้ ตรัสรู้ พระสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระพุทธเจ้าและมีพระนามว่า “พุทธโคดม” เมื่อวันพุธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ (ก่อน พ.ศ. ๔๕ ปี) ตอนรุ่งอรุณ ที่ได้ต้นศรีมหาโพธิ์ใกล้ฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา เมืองคยา ประเทศอินเดีย

- **ปฐมเทศนา** คือเทศนาถันท์แรกที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดง อัมมจักรกัปปวัตตนสูตร แก่ปัญจวัคคีย์ หลังจากตรัสรู้แล้วได้ ๒ เดือน ที่เมืองพาราณสี ประเทศอินเดีย และต่อมามีการบูชาในวันนี้โดยเรียกว่าวัน “อาสาฬหบูชา” คือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘

- **ปรินิพพาน** เมื่อวันอังคาร ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ที่ดงไม้สาละ กรุงกุสินารา ใกล้ ๆ กับเมืองกบิลพัสดุ์ ในสมัยพุทธกาลน่าจะอยู่ในเขตประเทศเนปาล

- **วันอัฐมี** หรือที่เรียกกันว่า วันถวายพระเพลิงพระพุทธเจ้าโคดม เป็นวันหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเสด็จ ปรินิพพานแล้ว ๗ วัน

ส่วนพระปางสะดุ้งมาร และพระปางมารวิชัย หรือพระปางชนะมาร ที่พระหัตถ์วางกลองมากุมหัวเข่านั้น พระพุทธรูปทั้งสองปางนี้ ยังเป็นพระโฬัสต์รอยู่ ยังไม่ได้ตรัสรู้ จึงเรียกว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้....

นอกจากนั้นเป็นพระนามแทนที่มีการตั้งให้กันตามเหตุการณ์และยอมรับว่าใช่ แต่ถ้าไม่มีพระนาม ก็เป็นพระพุทธเจ้าตามที่ใจเรานึก

สำหรับพระนามของพระพุทธรูปทั่วไป ไปนั้น น่าจะเรียกว่า พระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ ตามพระนามที่ตั้งให้ตามนั้น

พระนามว่า “โคดม” นี้ได้รับคำพยากรณ์จาก พระพุทธเจ้าที่บังกร ในครั้งเมื่อพระพุทธเจ้าโคดมได้เสวยพระชาติหรือเกิดเป็น **สุเมธดาบส** กำลังช่วยชาวบ้านทำทางเพื่อให้ พระพุทธเจ้าที่บังกร พร้อมพระสาวกเสด็จผ่าน แต่ทางยังไม่แล้วเสร็จจึงทอดกายทับโคลนเพื่อให้เป็นทางที่เสด็จผ่านและได้รับคำพยากรณ์ว่า จะได้เป็นพระพุทธเจ้า มีพระนามว่า “โคดม” พระบิดามีพระนามว่า “สุทโธทนะ” และพระมารดามีพระนามว่า “มายา” เมื่อ สือสงฆ์เผยแผ่กับปีมาแล้ว

พระนามว่า “โคดม” ตามที่กล่าวมานี้มีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๓ ภาษาไทย ฉบับสังคายนา ฯ อยู่หน้า ๔๔๓ ข้อ ๖๐-๖๖ ฉบับสำหรับประชาชนฯ อยู่หน้า ๖๓๕.

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ทรงขึ้นครองราชย์ พ.ศ. ๒๑๓๓ ปีสิ้นสุตราชกาล พ.ศ. ๒๑๔๘ ราชวงศ์สุโขทัย

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช และทหารคู่ใจ

ทรงขึ้นครองราชย์ พ.ศ. ๒๓๑๐ ปีสิ้นสุตราชกาล พ.ศ. ๒๓๒๕

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

อันตัวพ่อ	ชื่อว่า	พระยาตาก
ทนทุกข์ยาก	ภูชาติ	พระศาสนา
ถวายแผ่นดิน	ให้เป็น	พุทธบูชา
แต่ศาสนา	สมณะ	พระพุทโศดม
ให้ยืนยง	คงถาวร	ห้าพันปี
สมณะพราหมณ์ชี	ปฏิบัติ	ให้พอสม
เจริญสมณะ	วิปัสสนา	พ่อชื่นชม
ถวายบังคม	รอยบาท	พระศาสนา
คิดถึงพ่อ	พ่ออยู่	คู่กับเจ้า
ชาติของเรา	คงอยู่	คู่พระศาสนา
พระพุทธศาสนา	อยู่คง	คู่องค์กษัตรา
พระศาสนา	ฝากไว้	ให้คู่กัน.

คำจารึกในศาลสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี วัดอรุณราชวราราม ธนบุรี
และพระวิหารสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช วัดอินทาราม ธนบุรี

เป็นคำกลอนที่มีอยู่ในศาลสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี
(พระนามหนึ่งที่ใช้เรียกขานกัน) หรือวัดอรุณราชวราราม ธนบุรี

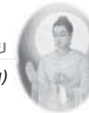

พุทธทำนาย

เรื่องพุทธทำนายหรือพระพุทธเจ้าโคดมทำนายฝัน หรือแก้ฝันหรือพยากรณ์ตามเรื่องที พระยาปตเถวนได้ฝันทั้ง ๑๖ ประการนั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลคือ เมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีที่ผ่านมาแล้ว และท่านผู้มีเมตตาบอกให้ผู้เขียนหามาอ่านหลังจากที่ได้ไปบวชในปีกึ่งพุทธกาลคือเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ และได้พบกับผี หรือพระวิญญูณร่างโปร่งแสง ต่อมาจึงรู้ว่าท่านเป็นเทวดา จึงได้เชื่อมั่นว่าผีมีจริง วิญญูณมีจริง

๓๑ พุทธทำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

แต่กว่าจะได้หลักฐานที่พอใจ จากพระสงฆ์องค์หนึ่ง และท่าน อ.สุชีพ ปุญญานุภาพ กับ อ.สามเศียร ซึ่งท่านได้สิ้นชีวิตกันไปหมดแล้ว รวมทั้งหนังสือที่ ท่าน อ.แปลก วิมล (น.ธ.เอก) ศิษย์วัดอมรินทราราม (บางว่า) บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ได้พิมพ์เป็นเล่มไว้เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๐

จึงได้นำมาพิมพ์ไว้ในหนังสือธรรมทานเล่ม ๑ พิมพ์ครั้งที่ ๒ อีกครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑

สำหรับครั้งนี้ ท่านผู้มีเมตตาบอกว่าให้พิมพ์เป็นพุทธบูชา ให้พิมพ์แจกเป็นธรรมทานให้ชาวพุทธได้อ่านหรือเก็บไว้เป็นอนุสรณ์ก่อนที่จะลาจากโลกนี้ไป เพราะความตายนั้นไม่แน่นอน อย่าผัดผ่อน ไม่ว่าเรื่องใด ๆ โดยเฉพาะเรื่องพุทธเจ้าทำนายฝัน ซึ่งมีดังนี้

ปางองค์ชินวงศ์ พระจอมไตร
 ถิ่นอาศรัย สวรรค์บุรีสถาน
 มีภักษสองหมื่น เป็นบริวาร
 พระสัรวาญ ในเขตเขตุน
 กรุงเกษมตรีปิฎกเถร (พระเจ้าปเสนทิโกศล) ไปทูลถาม
 ด้วยข้อความ นิมิต คิดลง
 อภิวัตน์ เบื้องบาทยุคล
 เสวยทูลฝัน ไปแต่ต้น อนปสวาย
 สมเด็จพระชินศรี โมลีโลกย์

๓๓ พุทธกานาย
 (ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ถึงดับโคก กรุงเกษมตรีปิฎก ให้เสียมหาย
 แยมพระโศภน ไซติข้อง วิเชียรพราย
 สว่างฉาย เขี้ยวแก้ว ตูแฉฉาว
 สว่างวัน จัปคันธกฏ
 พระรังษ ไซติข้องเป็นเกลียว สี่เขี้ยวขาว
 อักนิธเนม แซ่มหงษ์ เป็นวงขาว
 ทั้งแดงขาว เหลืองเขี้ยวขาว เบญจรงค์พราย
 ข่มขี้ รัตมี พระสุริยง
 ฉากโศภนองค์ งามละออ เป็นข้อฉาย
 เผยพระพุทธรูป บวรหาร ประทานหาย
 ว่าอันตรายนี่ไม่มี แก่บพิตร
 ณะได้แก่ ศาสนา ตถาคต
 โดยกำหนด สดงพันเศษ สังเกตกิจ
 ราชวร ณะอันใจ ตั้งไฟพิษ
 ณะวิปริต ทุกอย่าง ต่างๆ เป็น.

๑. หนึ่งฝันว่า โคทั้งสี่ มีกำลัง
แล่นประดัง มาโดยทิศ นิมิตเห็น
ฉะขันกัน แล้วหันห่างกระเด็น
ต่างหลีกหนีหนีเร้น ไปหลายตัว,

โปรดพิปราย ทายว่า ฤๅฝน
เมฆหมอกมณ มีตมิต ทุกทิศทั่ว
ตั้งฉะปราย สายพิรุณ ชุ่มเขียวผัว
ฉะฟูฟัด กัดตกลัด ละลายไป
ฉะล่ำบาก ยากเย็น แก่ไพร่พล
ด้วยฟ้าฝน ไม่ตกมา ในนาไร่
ทั้งต้นข้าว เต้าแดง เขียวแห้งไป
ผลไม้ ม่วงปราง ฉะบางเบา
เกิดข้าวยาก หมากฉะแพง ทุกแหล่งหล้า
ฝูงประชา แค้นคับ ต่างอุ้มฉะ

ด้วยพนตรโหมหา ปัญญาเยาว์
ล่ำเอียงเข้า อามิต ไม่คิดธรรม.

๒. หนึ่งฝันว่า ไม้รุ่มเจริญผล
ตุงพิกุล เหมือนไม้ ไนไพร่ล้น,

พระทรงลัทธิธรรม ทานายพลัน
ภายในนั้น ขยายหญิง ฉะทั้งเหล่า
ฉะคบขู้ สู้หา สหาคม
ฉะเสพสม กันแต่แรก พึ่งรู้เสลา
กุมาริ ฉะมีบุตร ด้วยเยาว์
ไม้ยัตยา ยากเย็น ฉะเชียวมี.

๓. หนึ่งฝันเห็น ว่าแม่โค คาอิน
ฉะอนนพม ลูกกิน น่ำบดสี,
โปรดพิปราย ทายว่า นิมิตนี้

ไปถวายหน้าอะมี เป็นแน่นอน
 พ่อแม่ แก่ชรา มหาบุตร
 ทั้งสิ้นสุด ข้าอุปโล ทั้งผ้าผืน
 ต้องมานบนอบ ปลอบขอ เฝ้า้องอน
 มั่นขอตบเอน สัมผัส ให้อบอวย
 พุดหยาบคาย ต่อบิดา ขนิน
 กล่าวดพาทิ ให้อำ ทำฉลาบ(ร้างราน)
 มิได้มี หิริโอตตปปะ อาย
 พุดหยาบคาย ขี้ข่ม ต่อยลมหพาล.

๔. หนึ่งฝันว่า โคใหญ่ เคยโดนา
 ไม่นำพา ปล่อยปละ อากสถาน
 เอาลูกโคเทียมมิไถ เข้าใช้การ
 ไม่เคยงาน เลี้ยวรอย ย่อยยับไป
 เติบโตแตก แยกข้าง คั่นนาหมี
 ไม่รู้ใน ท่องจำ ทำนองใด,

โปรดพุทธบรรหาร ถ้วนานไป
 นเรศให้ ทำอพระยา ทุกธานี
 อะศบศนพาลา ปัญญาหยาบ
 ใจบ่าบป หน่มตนเอง ให้ตรองที่
 นับถือว่า สุจริต ความคิดดี
 ได้ท่วงที่ พอกอุทาม ก็ตามลวน
 ถึงได้เป็น เสนา ปรีกษาความ
 ทำอวาม ตามคักดี แล้วหักหวน
 ขอบผิต มิได้คิด ที่ข้อควร
 เอาแต่ส่วน สิบบน คนเชื้อใจ.

๕. หนึ่งฝันว่า มีผ้า นั้นสองปาก
 เห็นหน้าอยาก ปากอ้า น้ำลายไหล
 บรูษสอง ปองป้อน วนอ้อนใจ
 หยิบหน้าหย่อน ยื่นให้ ไม่เว้นอาย,

มีพระพุทธรูป พยากรณ์
ผู้ตรองราชนคร สิ้นทั้งหลาย
ฉะวบรมม กัมภิน ทั้งสองฝ่าย
ฉะให้ท้าย เน้นนำ โจทย์จำเลย
กัมภินพลาญ ทางข่ม ด้วยสมตวง
เหนี่ยวน้องถาม ทั้งแล้วหนึ่งเคย
บ้างเอาคัย ใช้การ คนนานเลย
ความก็เกย แห่งร้าง อยู่ต่างปี.

๖. หนึ่งฝันว่า สวรรณภาชนะทอง
สุนัขปอง ขี้หนึ่ง น้ำบดสี,

เอื่อนพระโอรส โปรตพุทธ พาทิ
ว่าพลา ฉะใต้ที่ เสนินาย
ฉะหย่งยศ มาล้าหับ ไม่นับปราชญ์
เสพย์สังวาส คงสถาน สมนามหมาย

เหมื่อนขมื่น ขยำน้ำปูนละลาย
ทั้งไพร่นาย ฉะตนเอง ล้าพองพาล.

๗. หนึ่งฝันว่า มีผู้ฝันเชือกหนึ่ง
อยู่เคหัง เพิงพะ ในสถาน
ปลายเชือกเล็ก ห้อยลง ย้อยยาน
สิ้นขนอน ใต้ร้าน กัดกินไป
ยิ่งฝัน ก็ยิ่งสิ้น ไปหมดสิ้น
หายตกลง ถึงดิน นั้นได้ไม่,

พระโศกุตตมาจารย์ บรรหารไว้
ว่านนานไป จึงฉะเห็น ที่เชือกมี
ขายมหาดาต อากกร ที่บ้านเรือน
หญิงก็เบื่อน บากบ้าย จำหน่ายหนี
ทำเสนงอน ขอนทรัพย์ ดูอัปรีดิ์
ข่มขี้ หยาบตาย ให้ขายกล้อ

ทำบุญยก ถักทรัพย์ ส่งให้ชู
ตะแคงค่อน ชูข่ม ช่มเหงผัว
ขายก็เขลา เมารัก สัมครมัว
เห็นผัวกลั้ว กลับข่ม ให้สุมใจ.

๔. หนึ่งในฝันว่า ประชาชน คนตักน้ำ
ช่วยกันปล้ำ เทสง ลงตุ่มใหญ่
ตุ่มล้นน้อย ร้อยพันเรียงกันไป
หาไม้ไคร เทใส่ แต่ลึกคน,

พระอรุณ ไปรตประทาน ประกาศิต
และนิมิตทายเห็น ให้เป็นผล
ว่าภายหลัง เสนาเป็นนายพล
ราชฎีระปล้น ทรพยใสในตุ่มโต
ยิ่งได้มาก อวนเขื่อนจนเหลือต้น
ยิ่งยากจน ยับน้ก ลงอุกโข

๔๑ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

เฝ้าระวัง ตั้งหน้าแต่พาโล
ที่ซื้อโซ่ กุลุมรมตั้งตุ่มน้อย.

๙. หนึ่งในฝันว่า เห็นสระปทุมมา
มีหมูกุ้ง กุมภา มัดฉาหอย
ถาวรือบ ขอบโล มีไข่น้อย
กลางกลีบถอย ขันขุ่น สันนมี,

พระทรงญาณบรรหาร ให้เห็นเหตุ
ว่าประเทศ ที่สุข เกษมศรี
กษัตริย์ทรง สืบวงศ์ประเพณี
เป็นบุรี ที่ประชุมประชากร
อะแรมร้างว่างรา เป็นป่าแหม
ทั้งคาแฝก แหกแหมขึ้นสดจน
ทางขลิวิกลกลายเป็นขายตอน
ราชฎีระอันแรมสุขทุกเดือนปี

ด้วยกรรมแรงแห่งลัทธิวิบัติเป็น
ไม่เคยเห็นก็ได้เห็นไปถือน้ำ
น้ำที่กลางขุ่นข้นคือมนตร์
จะย้ายปีทาประชาชน
จะรุกรานแก่ไพร่ใช้ระดม
คิดขี้ข่มเอาทรัพย์อยู่ลับสัน
ในเตือนนอกเตือนใช้อยู่เปื้อนปน
สุดจะทน ที่จะทานด้วยกรรม
การหลงแล้ว ไม่นานก็การนายน
พวกไพร่ราษฎรพลัดพรากไปขอสนม
จะหลบลิ้นหน้า เข้าป่าข่ม
ประคองคุมพวกเชื้อให้เย็นใจ.

๑๐. เห็นฝันว่า เห็นคนนั้นหุงข้าว
หม้อเดียวเอาหลอดกลั่นพันวิสัย

บ้างติบสูกตูลุกระคนปนกันไป
บ้างเปียกบ้างก็ไหม้ไม่มีดี,

พระแย้มโชนฐ์ โปรดพระพทุฏฐิกา
ว่าเทพารักษ์บุรีศรี
พระเสื่อเฝ้าเอง ทรงเฝ้าเองเฝ้าเอง
ประเพณีพลาดเพี้ยน ไม่เที่ยงธรรม
เทวัญอันอารักขาเสนา
จะรักษาแต่คนที่อาสา
ผู้ถือศีลสิกขา ศีลาวัตร
มิตรที่รักจะตัดความรักตน
ฝูงราษฎรอาพาธ จะเจ็บไข้
เกิดมรณภัยทุกแห่งหน
ประเพณีที่เคย ก็เปื้อนปน
ถูฝุ่น หนาวร้อน ก็ผ่นไป.

๑๑. หนึ่งฝันเห็นว่า อันแก่นอันทร่แดง
ราคาแพง เลิศล้ำในตำใต้
ขายเขลาเอาพอแรงไม่แฉ่งใจ
ก็เอาไปแลกนมโคเสียง่ายตาย,

ทรงพระพทุ ทำนาย พิปรายโปรต
ภายหน้าไสยต หมุ่สังฆ์ ลิ่นทั้งหลาย
ฉะเนะนำ พระธรรมอันเพริศพราย
เทียบเวรเขาย เอาทรัพย์มาซื้อกิน
ไม่อดสู ตูร้ายละลาบบาป
นิยมหยาบ แอ่อมอาว ประมาทหมิ่น
ก่อกรรมกระทำตนให้มลทิน
หมิ่นหนึ่งกินยาตาย ไม่หมายเป็น.

๑๒. หนึ่งฝันเห็นน้ำเต้านั้นอมขล
ดูพิกลไม่เคยพบประสพเห็น,

พุทธบรรหาร ถ้วนานไปฉะเป็น
ที่ซ้อเชื้อของสัตว์วิธิตมิ
คือนักปราชญ์ ผู้รู้ธรรมฉะต่ำต้อย
พาลดอยเฟื่องฟูชู้ศักดิ์ศรี
ผู้พงษาตระกูลประยูรมี
ฉะลัปลั้เลื่อมศุณย์ประยูรยศ
คนพาลฉะรานเร้งบันเทิงหน้า
ฉะฉาพิศธรรมไม่กำหนด
ใครปลอกปลิ้นลิ้นลั้ลลเป็นคณคต
รู้ไปตกลอกกลับฉิ่งนบกัณ.

๑๓. หนึ่งฝันเห็น ศิริน้อยนั้นลอยน้ำ
ประหลาดล้ำ หลากใจที่ในฝัน,

พระทรงญาณ บรรหารให้เห็นพลัน
ภายหน้านั้นผู้ศักดิ์ ฉะรักพาล

ฉะยกย่องหมู่ญาติอันต่ำช้า
เป็นเสนาผู้ใหญ่ในสถาน
ให้ยศศักดิ์สืบสายเป็นนายการ
ได้ท่วงทีพอกพาลล้ำราญใจ.

๑๔. หนึ่งในฝันว่า เห็นกบขบงร้าย
แล้วก็ติดตาม ล้วงกินจนสิ้นไส้,

พระแยมโชนฐ์ ไปรตทายภิปรายไป
ภายหน้าไข้ว หนีงพาลฉะรานขาย
ประมาทหมิ่น ลิ้นแหลม บ่มให้กลั้ว
ฉะใช้ฝัว เทียมทาส ตั้งมาตรหมาย
ฉ้อสรวนน้ำใจมิให้ระคาย
อื้อเบื่องร้าย ยิ่งลาม คำรามรณ.

๑๕. หนึ่งในฝันว่า พระยาเหมรา(พญาหงส์ทอง)
เข้าปณฺเฑ่งปึกษา น้าฉงน
น้อมเคารพพนบถอบ แล้วถอบตน
เข้าระคนคบค้ำกับกาพาล,

องค์สมเด็จอิศโร พระโผด
ถึงเผยพทุธวาที มีบรรหาร
ว่าผู้มีตระกูลนั้น ฉะบันดาล
คนพาลฉะย่ำยี คนปรีชา
สิ้นตันทาส ขาดร้าย ฉะได้ด
ฉะบ่มขี้ ผู้มีวงศ์ และพงษา
คนปราชญ์ ฉะหลีกถั่ว กัดฉ้อฉา
พอกพาลา ได้ที ไม่มีอาย.

๑๖. หนึ่งฝนเห็น เนื้อสัมผัส นุ่มไล้เลื้อย
พยับชีพเบื้อ เปื้อนหน้า เข้าป่าหาย,

มีพระพุทธรูปประทานหาย
ว่าสัจจะศิษย์ทั้งหลาย และผู้รู้
และหักหาญผู้ใหญ่ ให้เป็นนัย
ล้นทับถ้อย ชี้นม คารมผู้
ยกย่องหมายกายประกูดอย่างอดรู้
และลบหลู่ ชู้ข้า ด้วยคำพาล
สิ่งทั้งทรงศีลบริสุทธิ์ และทรุดเศร้า
ผู้เป็นเจ้า หลีกหนีหนีสิน อกถีนฐาน.

ซึ่งบพิตร นิมิตรสืบหูกประการ
ไม่มีเหตุเภทพาลในพระองค์
และได้แกโลกทั้งหลาย ในภายหน้า

อ่าวโพธิ์ธารณาอย่าลืมหลง
และเลื่อมลุ่มเมธีกระวีวงศ์
และฝูงหงษ์พงษ์ประยูรตระกูลพรหมณ์
และเฟื่องฟู เขยชม นิยมหายาบ
แบกแต่บาป หาบนรก ยกขึ้นหาม
กองกรรมมี ก็แนะนำลงตาม
อดทนหนึ่งสุขขามเมื่อยามตาย
พระไตรรัตน์และวิบัติหม่นหมอง
ไม่ผิดผลอง แผลวผาด สะอาดฉาย
ศักราชตำพินันต์ สดองพันปลาย
และต้องพุทธทำนาย ไว้แน่เทอญ.

พุทธกำนาย

อรรถกถา महाสุบินชาดกที่ ๗

พระบรมศาสดาเมื่อประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ทรงปรารภมหาสุบิน ๑๖ ข้อ ตรัสพระธรรมเทศนานี้ มีคำเริ่มต้นว่า ลาวูนิ สีนฺติ ดังนี้.

ดังได้สดับมา วันหนึ่งพระเจ้า(ปเสนทิ)โกศลมหाराชา เสด็จเข้าสู่นิทราภรณ์ ในราตรีกาล ในปัจฉิมยาม ทอดพระเนตรเห็น พระสุบินนิมิตร

๕๑ พุทธกำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

อันใหญ่หลวง ๑๖ ประการ ทรงตระหนักพระทัย ตื่นพระบรรทม ทรงพระดำริว่า เพราะเราเห็นสุบินนิมิตรเหล่านี้ จักมีอะไรแก่เราบ้างหนอ เป็นผู้อันความสะดุ้งต่อมรณภัยคุกคามแล้ว ทรงประทับเหนือพระแท่นที่ไสยาสน์นั้นแล จนล่วงราตรีกาล

ครั้นรุ่งเช้า พวกพราหมณ์บุโรหิตเข้าเฝ้ากราบทูลถามว่า ข้าแต่พระมหाराชาเจ้า พระองค์บรรทมเป็นสุขหรือพระเจ้าข้า ? รับสั่งตอบว่า ท่านอาจารย์ทั้งหลาย เราจักมีความสุขได้อย่างไร เมื่อคืนนี้เวลาใกล้รุ่ง เราเห็นสุบินนิมิตร ๑๖ ข้อ ตั้งแต่เห็นสุบินนิมิตรเหล่านั้นแล้ว เราถึงความหวาดกลัวเป็นกำลัง เมื่อพวกบุโรหิตกราบทูลว่า ข้าแต่พระมหाराชาเจ้า โปรดตรัสเล่าเถิดพระเจ้าข้า พวกข้าพระองค์สดับแล้ว จักทำนายถวายได้ จึงตรัสเล่าพระสุบินที่ทรงเห็นแล้วให้พวกพราหมณ์ฟังแล้ว ตรัสว่า เพราะเหตุเห็นสุบินเหล่านี้ จักมีอะไรแก่เราบ้าง? พวกพราหมณ์พากันสลดมือ. เมื่อรับสั่ง

๕๒

ถามว่า เพราะเหตุใดพวกท่านจึงพากันสลัดมือ
เล่า? พวกพราหมณ์จึงพากันกราบทูลว่า ข้าแต่พระ
มหाराชเจ้า พระสุบินทั้งหลายร้ายกาจนัก รับสั่ง
ถามว่า พระสุบินเหล่านั้นจักมีผลเป็นประการใด ?
พวกพราหมณ์จึงพากันกราบทูลว่า จักมีอันตราย
ใน ๓ อย่างเหล่านี้ คือ อันตรายแก่ราชสมบัติ
๑ อันตรายคือโรคจะเบียดเบียน ๑ อันตรายแก่
พระชนม์ ๑ อย่างใดอย่างหนึ่ง. รับสั่งถามว่า พอ
จะแก้ไขได้ หรือแก้ไขไม่ได้ พราหมณ์ทั้งหลาย
กราบทูลว่า ขอเดชะ พระสุบินเหล่านี้ หมดทาง
แก้ไขเป็นแน่แท้ เพราะร้ายแรงยิ่งนัก แต่พวกข้า
พระองค์ทั้งหลาย จักกระทำให้พอแก้ไขได้ เมื่อพวก
หม่อมฉันไม่สามารถเพื่อจะแก้ไขพระสุบินเหล่านี้
ได้แล้ว ขึ้นชื่อว่าความเป็นผู้สำเร็จการศึกษา จัก
อำนวยการประโยชน์อะไร ? รับสั่งถามว่าท่านอาจารย์
ทั้งหลาย จักกระทำอย่างไรเล่า ถึงจักให้คืนคลายได้
พวกพราหมณ์พากันกราบทูลว่า ข้าแต่มหाराชเจ้า

๕๓ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

พวกข้าพระองค์ต้องบูชาด้วยวัตถุอย่างละ ๔ ทุก
อย่างพระเจ้าข้า

พระราชา ทรงสะดุ้งพระทัย ตรัสว่า ท่าน
อาจารย์ทั้งหลายถ้าเช่นนั้น เราขอมอบชีวิตไว้ใน
มือของพวกท่านเถิด พวกท่านรีบกระทำความสวัสดี
แก่เราเร็ว ๆ เถิด พวกพราหมณ์พากันร้องยินดี ว่า
พวกเราต้องได้ทรัพย์มาก จักต้องได้ของเคี้ยวกินมา
มาก ๆ แล้วพากันกราบทูลปลอบพระราชาว่า ข้าแต่
มหाराชเจ้า อย่าได้ทรงวิตกเลยพระเจ้าข้า แล้วพา
กันออกจากราชนิเวศน์จักทำหลุมบูชายัญที่นอก
พระนคร จับฟุ้งสัตว์ ๔ เท้ามากเหล้ามดเข้าไว้ที่หลัก
ยัญ รวบรวมฝูงนกเข้าไว้เสร็จแล้ว เทียวกันขวักไขว่
ไปมา กล่าวว่า เราควรจะได้สิ่งนี้ ๆ.

ครั้งนั้นแล พระนางมัลลิกาเทวีทรงทราบ
เหตุนั้น ก็เข้าเฝ้าพระราชากราบทูลถามว่า ข้าแต่
มหाराชเจ้า พวกพราหมณ์พากันเทียวขวักไขว่ไป
มา มีเรื่องอะไรหรือเพคะ ? พระราชาตรัสว่า แน่ะ

นางผู้เจริญ เธอมีแต่สุขสบาย จึงไม่รู้ว่าสรรพวิษมัน
สัจจะอยู่ใกล้ๆ หูของพวกเรา. พระนางทูลถามว่า ข้า
แต่มหाराช เรื่องนั้นคืออะไรพะคะ? พระราชารับสั่ง
ว่า เราฝันร้ายถึงปานนี้ พวกพราหมณ์พากันทำนาย
ว่า อันตรายใน ๓ อย่าง ไม่อย่างใดอย่างหนึ่งก็จัก
ปรากฏ เพื่อบำบัดอันตรายเหล่านั้นต้องบูชาญัตถุ จึง
ต้องสัจจะไปมาอยู่บ่อยๆ พระนางมัลลิกากราบทูล
ถามว่า ข้าแต่มหाराชเจ้า ก็ผู้ที่เขายอดพราหมณ์
ในโลก พร้อมทั้งเทวโลก ทูลกระหม่อมได้ทูลถามถึง
การแก้ไขพระสุบินแล้วหรือพะคะ? ทรงรับสั่งถามว่า
นางผู้เจริญ พระผู้เป็นยอดพราหมณ์ในโลกพร้อม
ทั้งเทวโลกนั้น เป็นใครกันเล่า? พระนางกราบทูล
ว่า ทูลกระหม่อมไม่ทรงรู้จัก มหาพราหมณ์โคดมผู้
ตถาคต หมดกิลสบริสุทธีแล้ว เป็นสัพพัญญู เป็น
บุคคลผู้เลิศในโลก พร้อมทั้งเทวโลก ดอกหรือพะคะ
พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น คงทรงทราบเหตุ
ในพระสุบินแน่นอน ขอเชิญทูลกระหม่อม เสด็จ
พระราชดำเนินไปกราบทูลถามเถิด พะคะ

พระราชารับสั่งว่า ดีละ เทวี แล้วเสด็จ
ไปยังพระวิหาร ถวายบังคมพระบรมศาสดาแล้ว
ประทับนั่งอยู่ พระศาสดาทรงเปล่งพระสุรเสียงอัน
ไพเราะ ตรัสถามว่า มหาบัณฑิต เหตุไรเล่าบัณฑิตจึง
เสด็จมา คุณมีราชกิจด่วน พระราชากราบทูลว่า ข้า
แต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อใกล้รุ่ง หม่อมฉันเห็นมหา
สุบิน ๑๖ ข้อ สะดุ้งกลัว บอกเล่าแก่พวกพราหมณ์
พวกพราหมณ์ทำนายว่า ข้าแต่มหाराชเจ้า พระ
สุบินร้ายแรงนัก เพื่อบำบัดสุบินเหล่านั้นต้องบูชาญัตถุ
ด้วยญัตถุวัตถุ อย่างละ ๔ ครบทุกอย่าง แล้วพา
กันเตรียมบูชาญัตถุ ฝูงสัตว์เป็นอันมากถูกฆรรณภัย
คุกคาม ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์เป็น
บุคคลผู้เลิศในโลกทั้งเทวโลก พรหมโลก ที่เข้าไป
กำหนดอดีต อนาคต ปัจจุบันนั้นไม่ได้ ที่ยังไม่มา
ถึงซึ่งครรถ์ลงในญาณมุขของพระองค์นั้นมิได้มี
เลย ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ขอพระองค์ได้ทรง
พระกรุณาโปรดทำนายผลแห่งสุบินของหม่อมฉัน

๕๖

เหล่านั่นเกิด พระเจ้าข้า พระศาสดาตรัสว่า ขอ
ถวายพระพร เป็นเช่นนั้นที่เดียวมหาบพิตร ในโลก
ทั้งเทวโลก เว้นตถาคตเสียแล้ว ผู้อื่นที่จะได้ชื่อว่า
สามารถรู้เหตุ หรือผลของพระสุบินเหล่านี้ ไม่มีเลย
ตถาคตจักทำนายนั้มหาบพิตร ก็แต่ว่ามหาบพิตร
จงตรัสบอกพระสุบินตามทำนองที่ทรงเห็นนั้นเกิด
พระราชาทรงรับพระพุทธดำรัสว่า ดีละ พระพุทธเจ้า
ข้า เริ่มกราบทูลพระสุบิน ตามทำนองที่ทรงเห็น
อย่างถืถ้วน โดยทรงวางหัวข้อไว้ดังนี้ ว่า

“โคอุสุภราชทั้งหลาย ต้นไม้ทั้งหลาย ๑
แม่โคทั้งหลาย ๑ โคทั้งหลาย ๑ ม้า ๑ ถาดทอง ๑
สุนัขจิ้งจอก ๑ หมอนน้ำ ๑ สระโบกขรณี ๑
ข้าวไม่สุก ๑ แก่นจันทร์ ๑ น้ำเต้าจมน ๑
คิลาลอย ๑
เขียดขยอกงู ๑ หงส์ทองล้อมกา ๑
เสื้อกั้วแพะ ๑”

๕๗ พุทธทำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

สุบินนิมิตข้อที่ ๑

แล้วตรัสว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อม
ฉันเห็นสุบินข้อ ๑ อย่างนี้ก่อนว่า ใครู้สึเหมือนดอก
อัญชัน ๔ ตัว ต่างคิดว่าจักชนกัน พวกมันวิ่งมาสู่ท้อง
พระลานหลวง จากทิศทั้ง ๔ เมื่อมหาชนประชุมกัน
คิดว่า พวกเราจักดูใครชนกัน ต่างแสดงท่าทางจะชน
กัน บันลือเสียงคำรามลั่น แล้วไม่ชนกัน ต่างถอย
ออกไป หม่อมฉันเห็นสุบินนี้เป็นปฐม อะไรเป็นผล
ของสุบินนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลของสุบินข้อนี้ จักไม่มีในชั่ว
รัชกาลของมหาบพิตร ในชั่วศาสนาของตถาคต แต่
ในอนาคต เมื่อโลกหมุนไปถึงจุดเสื่อม ในรัชกาล
ของพระราชากำพรา ผู้มิได้ครองราชย์โดยธรรม
และในกาลของหมู่มนุษย์ผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม เมื่อ
กุศลธรรมลดน้อยถอยลง อกุศลธรรมหนาแน่นขึ้น

ในกาลที่โลกเสื่อม ฝนจกแล้ง และดินเมฆจกขาด ข้าวกล้าจกแห้ง ทุพภิกขภัยจกเกิด เมฆทั้งหลายตั้งขึ้นจากทิศทั้ง ๔ เหมือนจะย้อยเม็ด พอพวกผู้หญิงรีบเก็บข้าวเปลือกเป็นต้น ที่เฝ้าออกผึ่งแดดไว้เข้าภายในร่ม เพราะกลัวจะเปียก เมื่อพวกผู้ชายต่างถือจอบถือตะกร้าพากันออกไป เพื่อจะก่อคันกันน้ำ ก็ตั้งเค้าจะตก ครางกระหึ่ม ฟาแลบ แล้วก็ไม่ตกเลย ลอยหายไป เหมือนโคตั้งท่าจะชนกันแล้วไม่ชนกัน ฉะนั้น นี่เป็นผลของสุบินนั้น แต่ไม่มีอันตรายอะไร ๆ แก่มหาบพิตร เพราะเรื่องนั้นเป็นปัจจัย มหาบพิตรเห็นสุบินนี้ ปรารภอนาคต ฝ่ายพวกพราหมณ์อาศัยการเลี้ยงชีวิตของตน จึงทำนายดังนี้ พระบรมศาสดา ครั้นตรัสบอกผลแห่งสุบินด้วยประการฉะนี้แล้ว ตรัสว่า จงตรัสเล่าสุบินข้อที่ ๒ เกิด มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๒

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นสุบินข้อที่ ๒ อย่างนี้ว่า ต้นไม้เล็กๆ และกอไม้แทรกแผ่นดินพอถึงคืบหนึ่งบ้าง ศอกหนึ่งบ้าง เพียงแค่นี้ก็ผลิดดอกออกผลไปตามๆ กัน นี่เป็นสุบินข้อที่ ๒ ที่หม่อมฉันได้เห็น อะไรเป็นผลของสุบินนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแม้ของสุบินข้อนี้ ก็จักมีในกาลที่โลกเสื่อม เวลามนุษย์มีอายุน้อย ด้วยว่าสัตว์ทั้งหลายในอนาคตจักมีรากะกล้า กุมารมีวัยยังไม่สมบุรณ จักสมสู่กับบุรุษอื่น เป็นหญิงมีระดู มีครรภ์ พากันจำเริญด้วยบุตรและธิดา ความที่กุมารเหล่านั้น มีระดูเปรียบเหมือนต้นไม้เล็กๆ มีดอก กุมารเหล่านั้นจำเริญด้วยบุตรและธิดา ก็เหมือนต้นไม้เล็กๆ มีผล ภัยแม้มีนิมิตนี้เป็นเหตุ

ไม่มีแกมهابพิตรดอก จงตรัสเล่าข้อที่ ๓ ต่อไปเกิด
มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๓

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นแม่
โคใหญ่ๆ พากันดื่มนมของฝูงลูกโค ที่เพิ่งเกิดในวัน
นั้น นี่เป็นสุบินข้อที่ ๓ ของหม่อมฉัน อะไรเป็นผล
แห่งสุบินนั้น พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร แม้ผลของสุบินนี้ ก็จักมีใน
อนาคตเหมือนกัน จักมีผลในเวลาที่มีมนุษย์ทั้งหลาย
พากันละทิ้งเชษฐาปจายิกกรรม คือความเป็นผู้
ประพฤติด่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ เพราะในอนาคตฝูง
สัตว์จักมิได้ตั้งไว้ซึ่งความยำเกรงในมารดาบิดา หรือ
ในแม่ยาย พ่อตา ต่างแสวงหาทรัพย์สินด้วยตนเอง

ทั้งนั้น เมื่อปรารถนาจะให้ของกินของใช้แก่คนแก่ๆ
ก็ให้ไม่ปรารถนาจะให้ก็ไม่ให้ คนแก่ๆ พากันหมดที่
พึ่งหาเลี้ยงตนเองก็ไม่ได้ ต้องจ้องพวกเด็กๆ เลี้ยงชีพ
เป็นเหมือนแม่โคใหญ่ๆ พากันดื่มนมลูกโคที่เกิดใน
วันนั้น แม้จะมีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ไม่มีแกมهابพิตร
ตรัสเล่าสุบินข้อที่ ๔ ต่อไปเกิดมหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๔

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันเห็นฝูงชน
ไม่เทียมโคใหญ่ๆ ที่เคยพาแอกไป ซึ่งสมบูรณ์ด้วย
ร่างกายและเรี่ยวแรงเข้าในระเบียบแห่งแอก กลับ
ไปเทียมโครุ่นๆ ที่กำลังฝึกเข้าในแอก โครุ่นๆ เหล่า
นั้นไม่อาจพาแอกไปได้ก็พากันสลัดแอกยื่นเฉยเสีย
เกวียนทั้งหลายก็ไปไม่ได้ นี่เป็นสุบินข้อที่ ๔ ของ
หม่อมฉัน อะไรเป็นผลของสุบินนี้พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลของสุบินแม่ข้านี้ ก็จักมีในรัชสมัยของพระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ในอนาคตเหมือนกัน ด้วยว่าในภายหน้า พระราชผู้มีบุญน้อยมิได้ดำรงในธรรม จักไม่พระราชทานยศแก่มหาอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิต ฉลาดในประเพณี สามารถที่จะยังสรรพกิจให้ลุล่วงไปได้ จักไม่ทรงแต่งตั้งอำมาตย์ผู้ใหญ่ ผู้เป็นบัณฑิต ฉลาดในโหราไว้ในที่วิญญัตติในโรงศาล แต่พระราชทานยศแก่คนหนุ่มๆ ตรงกันข้ามกับที่กล่าวแล้วนั้น แต่งตั้งบุคคลเช่นนั้นไว้ในตำแหน่งผู้วิญญัตติอรรถคดี คนหนุ่มพวกนั้นไม่รู้ทั่วถึงราชกิจ และการอันควรไม่ควร ไม่อาจดำรงยศนั้นไว้ได้ ทั้งไม่อาจจัดทำราชกิจให้ลุล่วงไปได้ เมื่อไม่อาจก็จักพากันทอดทิ้งธุระการงานเสีย ฝ่ายอำมาตย์ที่เป็นบัณฑิตเป็นผู้ใหญ่ เมื่อไม่ได้ยศถึงจะสามารถที่จะให้กิจทั้งหลายลุล่วงไป ก็จักพากันกล่าวว่า พวกเราต้องการอะไรด้วยเรื่องเหล่านี้ พวกเรากลายเป็นคนภายนอกไปแล้ว พวกเด็ก

หนุ่มเขาเป็นพวกอยู่วงใน เขาคงรู้ดี แล้วไม่รักษาการงานที่เกิดขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ความเสื่อมเท่านั้นจักมีแก่พระราชเหล่านั้น ด้วยประการทั้งปวง เป็นเสมือนเวลาที่คนจับโครูนๆ กำลังฝีก ยังไม่สามารถจะพาออกไปได้ เทียมไว้ในแอก และเป็นเวลาที่ไม้จับเอาโคใหญ่ๆ ผู้เคยพาออกไปได้ มาเทียมแอกฉะนั้น แม้ภัยมีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ย่อมไม่มีแก่มหาบพิตร เชิญตรัสบอกสุบินที่ ๕ แก่มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๕

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นม้าตัวหนึ่ง มีปากสองข้าง ผูกชนพากันให้หญ้าที่ปากทั้งสองข้างของมัน มันเคี้ยวกินด้วยปากทั้งสองข้าง นี้เป็นสุบินที่ ๕ ของหม่อมฉัน อะไรเป็นผลของสุบินนี้พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลของสุบินแม่นี้ ก็จักมีใน
รัชกาลของพระราชผู้ไม่ดำรงในธรรม ในอนาคต
เหมือนกัน ด้วยว่าในกาลภายหน้าพวกพระราช
โง่เขลา ไม่ดำรงธรรม จักทรงแต่งตั้งมนุษย์โง่เลไม่
ประกอบด้วยธรรม ไว้ในตำแหน่งวินิจัยคดี คน
เหล่านั้นเป็นพาล ไม่เอื้อเฟื้อในบาปบุญ พวกนั้น
ในโรงศาล เมื่อให้คำตัดสิน ก็จักรับสินบนจากมือ
ของคู่คดีทั้งสองฝ่ายมากิน เป็นเหมือนม้ากินหญ้า
ด้วยปากทั้งสองจะนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุก็ยอม
ไม่มีแก่มหาบพิตรดอก เชิญตรัสบอกสุบินที่ ๖ เกิด
มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๖

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันเห็นมหาชน
ขัดถูภาคทองราคาตั้งแสนกระษาปณ์แล้วพากันนำ

ไปให้หมาจิ้งจอกแก่ตัวหนึ่งด้วยคำว่า เชิญท่าน
เยี่ยวใส่ในภาคทองนี้เถิด หมาจิ้งจอกแก่นั้นก็ถ่าย
ปัสสาวะใส่ในภาคทองนั้น นี่เป็นสุบินข้อที่ ๖ ของ
หม่อมฉันอะไรเป็นผลแห่งสุบินข้อนี้พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลของสุบินนี้ก็จักมีในอนาคต
เหมือนกันด้วยว่า ในกาลภายหน้า พวกพระราชผู้
ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ทรงรังเกียจกุลบุตรผู้สมบูรณ์ด้วย
ชาติเสีย แล้วไม่พระราชทานยศให้ จักพระราชทาน
ให้แก่คนที่ไม่มีสกุลเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นสกุล
ใหญ่ๆ จักพากันตกยาก สกุลเลวๆ จักพากันเป็น
ใหญ่ก็เมื่อพวกมีสกุลเหล่านั้น ไม่อาจเลี้ยงชีวิต
อยู่ได้ จักคิดว่า เราต้องอาศัยพวกเหล่านี้เลี้ยงชีวิต
สืบไป แล้วก็พากันยกธิดาให้แก่ผู้ไม่มีสกุล การอยู่
ร่วมกับคนพวกไม่มีสกุลของกุลธิดาเหล่านั้นก็จัก
เป็นเช่นเดียวกับภาคทองรองเยี่ยวหมาจิ้งจอก ภัย
แม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ยอมไม่มีแก่มหาบพิตร เชิญ
ตรัสบอกสุบินที่ ๗ เกิดมหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๗

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็น
อย่างนี้ บุรุษผู้หนึ่งฝันเชือก แล้วหย่อนไปที่ใกล้เท้า
แม่หมาจึงจอกโชตัวหนึ่ง นอนอยู่ใต้ตั่งที่บุรุษนั่ง กัด
กินเชือกนั้น เข้าไม่ได้รู้เลยที่เดียว นี่เป็นสุบินข้อที่ ๗
ของหม่อมฉัน อะไรเป็นผลแห่งสุบินข้อนี้ พระเจ้า
ข้า ?

มหาบพิตร ผลแม่ของสุบินข้อนี้ ก็จักมีใน
อนาคตเหมือนกันด้วยว่าในกาลภายหน้า หมูสตรี
จักพากันเหลาะแหละโลเลในบุรุษ ลุ่มหลงในสุรา
เอาแต่แต่งตัว ชอบเที่ยวเตร่ตามถนนหนทาง เห็น
แก่อามิส เป็นหญิงทาสี มีความประพฤติชั่วช้า
พวกนางจักกลุ้มรุมกันแย่งเอาทรัพย์ที่สามีทำงาน
มีกสิกรรมและโครักขกรรมเป็นต้น สั่งสมไว้ด้วย
ยาก ลำบากลำบากเอาไปซื้อสุราดื่มกับชายชู้ ชื่อ

ดอกไม้ของหอมและเครื่องลูบไล้มาแต่งตน คอย
สอดส่องมองหาชายชู้ โดยส่วนบนของบ้านที่มีมิดชิด
บ้าง โดยที่ซึ่งลับตาบ้าง แม้ข้าวเปลือกที่เตรียมไว้
สำหรับหว่านในวันรุ่งขึ้น ก็เอาไปซ่อม จัดทำเป็น
ข้าวต้ม ข้าวสวย และของเคี้ยวเป็นตน มากินกัน
เป็นเหมือนนางหมาจิ้งจอกโช ที่นอนใต้ตั่งคอยกัด
กินเชือกที่เขาพันแล้ว หย่อนลงไว้ใกล้ ๆ เท้าฉะนั้น
ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ยังไม่มีแก้มหาบพิตร เชิญ
ตรัสเล่าสุบินข้อที่ ๘ ถัดมา

สุบินนิมิตข้อที่ ๘

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นตุ่ม
น้ำเต็มเปี่ยมลูกใหญ่ใบหนึ่ง ตั้งอยู่ที่ประตู่วัง ล้อม
ด้วยตุ่มเป็นอันมาก วรรณะทั้ง ๔ เอาหม้อตักน้ำมา
จากทิศทั้ง ๔ และทิศน้อยทั้งหลาย เอามาใส่ลงตุ่มที่

เต็มแล้วนั้นแหละ น้ำก็เต็มแล้วเต็มอีก จนไหลล้นไป
แม้คนเหล่านั้นก็ยังเทน้ำลงในตุ่มนั้นอยู่เรื่อย ๆ แต่
ไม่มีผู้ที่จะเหลียวแลดูตุ่มที่ว่าง ๆ เลย นี่เป็นสุบินข้อ
ที่ ๘ ของหม่อมฉันอะไรเป็นผลของสุบินนี้ พระเจ้า
ข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินนี้จักมีในอนาคต
เหมือนกัน ด้วยว่าในกาลภายหน้า โลกจักเสื่อม
แค้นแค้นจักหมดความหมายพระราชาทรงหลาย
จักตกยาก เป็นกำพัว องค์ใดเป็นใหญ่ องค์นั้นจัก
มีพระราชทรัพย์เพียงแสนกษาปณ์ในท้องพระคลัง
พระราชาเหล่านั้นตกยากถึงอย่างนี้ จักเกณฑ์ให้
ชาวชนบททุกคน ทำการเพาะปลูกให้แก่ตน พวก
มนุษย์ถูกเบียดเบียนต้องละทิ้งการงานของตน พา
กันเพาะปลูก บุกพัฒนาปฐนาชาติ ให้แก่พระราช
ทั้งหลายนั้น ต้องช่วยกันเฝ้าช่วยกันเก็บเกี่ยว ช่วย
กันนวด ช่วยกันขน ช่วยกันเคี้ยวน้ำอ้อย เป็นต้น

และช่วยกันทำสวนดอกไม้ สวนผลไม้ พวกกันขน
บุกพัฒนาปฐนาชาติเป็นต้นที่เสร็จแล้ว ในที่นั้น ๆ มา
บรรจุไว้ยังฉางของพระราชาท่านนั้น แม้ผู้ที่จะมองดู
ยังฉางเปล่า ๆ ในเรือนทั้งหลายของตนจักไม่มีเลย
จักเป็นเช่นกับการเติมน้ำใส่ตุ่มที่เต็มแล้ว ไม่เหลียว
แลดูตุ่มเปล่า ๆ บ้างเลยนั้นแล ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ
จะยังไม่มีแกมมหาบพิตร เชิญตรัสเล่าสุบินที่ ๙ เกิด
มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๙

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็น
โบกขรณีสระหนึ่ง ดาราดาดไปด้วยปทุม ๕ สี ซึ่งมี
ท้าวชั้นลงรอบด้าน ผุ่งสัตว์ สองเท้า สี่เท้า พวกกันลง
ดื่มน้ำในสระนั้นโดยรอบ น้ำที่อยู่ในที่ลึก กลางสระ
นั้นชุ่มฉ่ำ ในที่ซึ่งสัตว์สองเท้าสี่เท้าพวกกันย่ำเหยียบ

๗/๐

กลับใสสะอาดไม่ขุ่นมัว หม่อมฉันได้เห็นอย่างนี้ นี่
เป็นสุบินข้อที่ ๙ ของหม่อมฉันอะไรเป็นผลของสุบิน
นี้พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินนี้จักมีในอนาคต
เหมือนกัน ด้วยว่าในกาลภายหน้า พระราชาทั้ง
หลาย จักไม่ตั้งอยู่ในธรรม ลุคคติด้วยอำนาจความ
พอใจเป็นต้น เสวยราชสมบัติ จักไม่ประทาน การ
วินิจฉัยอรรถคดีโดยธรรม มีพระหฤทัยมุ่งแต่สินบน
โลเลในทรัพย์ ขึ้นชื่อว่าคุณธรรมคือความอดทน
ความเมตตา และความเอ็นดูของพระราชาเหล่า
นั้น จักไม่มีในหมู่ชาวแคว้นแคว้นจักเป็นผู้กักขฬะ
หยาบคาย คอยแต่เบียดเบียนหมู่มนุษย์เหมือนหีบ
อ้อยด้วยหีบยนต์ จักกำหนดให้ส่วยต่าง ๆ บังเกิด
ขึ้น เก็บเอาทรัพย์ พวกมนุษย์ถูกรีดส่วยอากรหนัก
เข้า ไม่สามารถจะให้อะไรๆ ได้ พวกทั้งคามนิคม
เป็นต้นเสีย อพยพไปสู่ปลายแดนตั้งหลักฐาน ณ ที่

๗/๑ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

นั้น ชนบทศูนย์กลางจักว่างเปล่า ชนบทชายแดนจัก
เป็นปึกแผ่นแน่นหนา เหมือนน้ำกลางสระโบกขรณี
ขุ่น น้ำฝั่งรอบ ๆ ใส ฉันทใด ก็ฉันทนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้
เป็นเหตุ ก็ยอมไม่แก่มหาบพิตร เชิญ ตรัสเล่าพระ
สุบินข้อที่ ๑๐ เกิดมหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๐

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้เห็น
ข้าวสุก ที่คนหุงในหม้อในเดียวกันแท้ ๆ แต่หาสุกทั่ว
กันไม่ เป็นเหมือนผู้หุงตรวจดูแล้วว่าไม่สุก เลยแยก
กันไว้เป็น ๓ อย่าง คือ ข้าวหนึ่งและข้าวหนึ่งดิบ ข้าว
หนึ่งสุกดี นี่เป็นสุบินที่ ๑๐ ของหม่อมฉัน อะไรเป็น
ผลแห่งสุบินข้อนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินข้อนี้ จักมีในอนาคต

เหมือนกัน ด้วยว่าในกาลภายหน้า พระราชาทั้งหลายจักไม่ดำรงในธรรม เมื่อพระราชาเหล่านั้นไม่ดำรงในธรรมแล้ว ข้าราชการก็ดี พราหมณ์และคฤหบดีก็ดี ชาวนิคม ชาวชนบทก็ดี รวมถึงมนุษย์ทั้งหมด นับแต่สมณะและพราหมณ์ จักพากันไม่ตั้งอยู่ในธรรม แม้เทวดาทั้งหลายก็จักไม่ทรงธรรม ในรัชกาลแห่งอัมมิกราชทั้งหลาย ลมทั้งหลายจักพัดไม่สม่ำเสมอ พัดแรงจัด ทำให้วิมานในอากาศของเทวดาสั่นสะเทือน เมื่อวิมานเหล่านั้น ถูกลมพัดสั่นสะเทือน ฝูงเทวดาก็พากันโกรธ แล้วจักไม่ให้ฝนตก ถึงจะตกก็จะไม่ตกกระหน่ำทั่วแคว้นแคว้น มิฉะนั้น จักไม่ตกให้เป็นอุปการะแก่การใด การหว่านในที่ทั้งปวงจักไม่ตกกระหน่ำทั่วถึง แม้ในชนบท แม้ในบ้าน แม้ในตระพังแห่งหนึ่ง แม้ในสระลูกหนึ่ง เหมือนกันกับในแคว้นฉะนั้น เมื่อตกตอนเหนือของตระพัง ก็จักไม่ตกในตอนใต้ เมื่อตกในตอนใต้ จักไม่ตกในตอนเหนือ ข้าวกล้าในตอนหนึ่งจักเสียเพราะฝนชุก

เมื่อฝนไม่ตกในส่วนหนึ่ง ข้าวกล้าจักเหี่ยวแห้ง เมื่อฝนตกดีในส่วนหนึ่ง ข้าวกล้าจักสมบูรณ์ ข้าวกล้าที่หว่านแล้วในขอบเขตสี่มาของพระราชาพระองค์เดียวกัน จักเป็น ๓ สถาน ด้วยประการฉะนี้ เหมือนข้าวสุกในหม้อเดียวมีผลเป็น ๓ อย่างฉะนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ จะยังไม่มีแกมهابพิตร เชิญตรัสเล่าสุบินที่ ๑๑ ต่อไปเถิด มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๑

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นคนทั้งหลายเอาแก่นจันทน์มีราคาตั้งแสนกษาปณ์ขาย แลกกับเบรียงเน่า นี่เป็นสุบินข้อที่ ๑๑ ของหม่อมฉันอะไรเป็นผลแห่งสุบินนี้เล่าพระเจ้า ข้า ?

มหาบพิตรแม่ผลแห่งสุบินนี้ ก็จักมีในอนาคต ในเมื่อศาสนาของตถาคตเสื่อมโทรมนั้นแล ด้วยว่าในกาลภายหน้า พวกภิกษุอลัชชีเห็นแก่ปัจจัย จักมีมาก พวกเหล่านั้น จักพากันแสดงธรรมเทศนาที่ตถาคต กล่าวติเตียนความละโมภในปัจจุบันไว้แก่ชนเหล่าอื่น เพราะเหตุแห่งปัจจัย ๔ มีจีวรเป็นต้น จักไม่สามารถแสดงให้พ้นจากปัจจัยทั้งหลาย แล้วตั้งอยู่ในฝ่ายธรรมนำสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ มุ่งตรงสู่พระนิพพาน ชนทั้งหลายก็จะฟังความสมบูรณ์แห่งบทและพยัญชนะ และสำเนียงอันไพเราะอย่างเดียว เท่านั้น แล้วจักถวายเอง และยังชนเหล่าอื่นให้ถวายซึ่งปัจจัยทั้งหลายมีจีวรเป็นต้น อันมีค่ามาก ภิกษุทั้งหลายอีกบางพวก จักพากันนั่งในที่ต่าง ๆ ที่ท้องถนน สี่แยก และประตูวังเป็นต้น แล้วแสดงธรรมแลกรูปียะมีเหรียญกษาปณ์ ครึ่งกษาปณ์ เหรียญบาท เหรียญมาสก เป็นต้น โดยประการฉะนี้ ก็เป็นเอาธรรมที่ตถาคตแสดง

ไว้ มีมูลค่าควรแก่พระนิพพานไปแสดงแลกปัจจัย ๔ และรูปียะมีเหรียญกษาปณ์และเหรียญครึ่งกษาปณ์เป็นต้น จักเป็นเหมือนฝูงคนเอาแก่นจันทน์มีราคาตั้งแสน ไปขายแลกเปรียงเน่าจะนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ยังไม่มีแก่มหาบพิตร เชิญตรัสเล่าสุบินที่ ๑๒ ต่อไปเถิด มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๒

ข้าแต่พระองค์เจ้าผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นกะโหลกน้ำเต้าจมน้ำได้ อะไรเป็นผลแห่งสุบินนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินนี้ ก็จักมีในอนาคตกาล เมื่อโลกหมุนไปถึงจุดเสื่อม ในรัชกาลของพระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ด้วยว่าในครั้งนั้น

พระราชาทรงหลาย จักไม่พระราชทานยศแก่กุลบุตร ผู้สมบูรณ์ด้วยชาติ จักพระราชทานแก่ผู้ไม่มีสกุล เท่านั้น พวกนั้นจักเป็นใหญ่ อีกฝ่ายหนึ่งจักยากจน ถ้อยคำของพวกไม่มีสกุล ดูจะโหลกน้ำเต้า ดูประหนึ่งหยั่งรากลงแน่นในที่เฉพาะพระพักตร์พระราชาก็ดี ที่ประตู่วังก็ดี ที่ประชุมอำมาตย์ก็ดี ที่โรงศาลก็ดี จักเป็นคำไม่โยกโคลง มีหลักฐานแน่นหนาดี แม้ในสังฆสันนิบาต (ที่ประชุมสงฆ์) เล่า ในกิจกรรมที่สงฆ์พึงทำและคณะพึงทำก็ดี ทั้งในสถานที่ดำเนินอธิกรณ์เกี่ยวกับบาตรจีวร และบริเวณเป็นต้นก็ดี ถ้อยคำของคนชั่วทุกศีลเท่านั้น จักเป็นคำนำสัตว์ออกจากทุกข์ได้ มิใช่ถ้อยคำของภิกษุผู้ลัทธิ เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็จักเป็นเหมือนกาลเป็นที่จมลงแห่งกะโหลกน้ำเต้า แม้ด้วยประการทั้งปวง ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ยังไม่มีแกมมหาบพิตร เชิญตรัสเล่าสุบินที่ ๑๓ เกิด มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๓

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นศิลาแท่งที่บิใหญ่ ขนาดเรือนยอดลอยน้ำเหมือนดังเรืออะไรเป็นผลแห่งสุบินนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินแม่นี้ ก็จักมีในกาลเช่นนั้นเหมือนกัน ด้วยว่าในครั้งนั้น พระราชาผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรมทั้งหลาย จักพระราชทานยศแก่คนไม่มีสกุล พวกนั้นจักเป็นใหญ่ พวกมีสกุลจักตกยาก ใคร ๆ จักไม่ทำความเคารพในพวกมีสกุลนั้น จักกระทำความเคารพในพวกที่เป็นใหญ่ฝ่ายเดียว ถ้อยคำของกุลบุตรผู้ฉลาดในการวินิจฉัย ผู้หนักแน่น เช่นกับศิลาที่บิ จักไม่หยั่งลง ดำรงมั่นในที่เฉพาะพระพักตร์ของพระราชา หรือในที่ประชุมอำมาตย์ หรือในโรงศาล เมื่อพวกนั้นกำลังกล่าวพวกนอกนี้จักคอยเยาะเย้ยว่า พวกนี้พูดทำไม แม้

ในที่ประชุมภิกษุ พวกภิกษุก็จักไม่เห็นภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก ผู้ควรทำความเคารพว่าเป็นสำคัญ ในฐานะต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว ทั้งถ้อยคำของภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รักเหล่านั้น ก็จักไม่หนักแน่นมั่นคง จักเป็นเหมือนเวลาเป็นที่เลื่อนลอยแห่งศิลาทั้งหลายฉะนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ยังไม่มีแก้มหาบพิตร เชิญตรัสเล่าสุบินข้อที่ ๑๔ เกิด มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๔

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นฝูงเขียดตัวเล็ก ๆ ขนาดดอกมะเขือง วิ่งไล่กวาดงูเห่าตัวใหญ่ ๆ กัดเนื้อขาดเหมือนตัดก้านบัวแล้วกลืนกิน นี่เป็นสุบินข้อที่ ๑๔ อะไรเป็นผลแห่งสุบินนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินข้อนี้ ก็จักมีใน

อนาคต ในเมื่อโลกเสื่อมโทรมดุจกัน ด้วยว่าในครั้งนั้น พวกมนุษย์จะมีราคะจริตแรงกล้า ชาติชั่ว ปล่อยตัวปล่อยใจ ตามอำนาจของกิเลส จักต้องเป็นไปในอำนาจแห่งภรรยาเด็ก ๆ ของตน ผู้คนมีทาสและกรรมกรเป็นต้นก็ดี สัตว์พาหนะมีโคกระบือเป็นต้นก็ดี เงินทองก็ดี บรรดาที่มีในเรือนทุกอย่าง จักต้องอยู่ในครอบครองของพวกนางทั้งนั้น เมื่อพวกสามีถามถึงเงินทอง ไฉน ๆ ว่าอยู่ที่ไหน หรือถามถึงจำนวนสิ่งของว่ามีที่ไฉนก็ดี พวกนางจักพากันตอบว่า มันจะอยู่ที่ไหน ๆ ก็ช่างเถิด กองการอะไรที่ท่านจะตรวจตราเล่า ท่านเกิดอยากรู้สิ่งที่มีอยู่ และไม่มีอยู่ในเรือนของเราละหรือ แล้วจักด่าด้วยประการต่าง ๆ ทิมาเอาด้วยหอกคือปาก กัดไว้ในอำนาจดังทาสและคนรับใช้ ดำรงความเป็นเจ้าเป็นใหญ่ของตนไว้สืบไป เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็จักเป็นเหมือนเวลาที่ฝูงเขียดขนาดดอกมะเขือง พากันขบอกกินฝูงงูเห่า ซึ่งมีพิษแล่นเร็วฉะนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นต้น ก็จักไม่มีแก้มหาบพิตรดอก เชิญตรัสบอกนิมิตที่ ๑๕ เกิด

๘๐

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๕

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นฝูง
พญาหงส์ทองที่ได้นามว่า ทองเพราะมีขนเป็นสี
ทอง พวกมันแวดล้อมกา ผู้ประกอบด้วยอสังกรรม
๑๐ ประการ เทียวหากินตามบ้าน อะไรเป็นผลแห่ง
พระสุบินนี้ พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินนี้ ก็จักมีในอนาคต
ในรัชกาลของพระราชาผู้ทรงพลนั้นแหละ ด้วยว่าใน
ภายหน้าพระราชาทั้งหลาย จักไม่ฉลาดในศิลปะมี
หัตถ์ศิลปะเป็นต้น ไม่แกล้งกล้าในการยุทธ ท้าวเธอ
จักไม่พระราชทานความเป็นใหญ่ให้แก่พวกกุลบุตร
ที่มีชาติเสมอกัน ผู้รังเกียจความวิบัติแห่งราชสมบัติ
ของพระองค์อยู่ จักพระราชทานแก่พวกพนักงาน
เครื่องทรงและพวกกลับกเป็นต้น ซึ่งอยู่ใกล้บาทมูล
ของพระองค์ พวกกุลบุตรผู้สมบุรณ์ด้วยชาติ และ

๘๑ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

โคตร เมื่อไม่ได้ที่พึงในราชสกุล ก็ไม่สามารถเลี้ยง
ชีวิตอยู่ได้ จักพากันปรนนิบัติบำรุงฝูงชนที่ไม่มี
สกุล มีชาติและโคตรทราม ผู้ดำรงอิสริยยศ จัก
เป็นเหมือนฝูงพญาหงส์ทอง แวดล้อมเป็นบริวารกา
ฉะนั้น ภัยแม้มีสุบินเป็นเหตุ ก็ยังไม่มีแกมหาบพิตร
เชิญตรัสเล่าสุบินที่ ๑๖ ต่อไปเถิด มหาบพิตร

สุบินนิมิตข้อที่ ๑๖

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในกาลก่อน ๆ เสือ
เหลือง พวกมันกัดกินฝูงแกะ แต่หม่อมฉันได้เห็นฝูง
แกะพากันไล่กัดฝูงเสือเหลืองกัดกินอยู่มุ่มมำ ๆ
ที่นั่นเสืออื่น ๆ คือเสือดาว เสือโคร่ง เห็นฝูงแกะอยู่
ห่าง ๆ ก็สะดุ้งกลัว ถึงความสยดสยองพากันวิ่งหนี
หลบเข้าพุ่มไม้และป่ารก ชุกซ่อนเพราะกลัวฝูงแกะ
หม่อมฉัน ได้เห็นอย่างนี้ อะไรเป็นผลแห่งสุบินนี้
พระเจ้าข้า ?

มหาบพิตร ผลแห่งสุบินแม่นี้ ก็จักมีใน
รัชกาลแห่งพระราชผู้ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ในอนาคต
เหมือนกัน ด้วยว่าในครั้งนั้น พวกไม่มีสกุลจักเป็น
ราชวัลลภ เป็นใหญ่เป็นโต พวกคนมีสกุลจักอับเฉา
ตกยาก ราชวัลลภเหล่านั้นพากันยังพระราชให้ทรง
เชื่อถือถ้อยคำของตน มีกำลังในสถานที่ราชการ มี
โรงศาลเป็นต้น ก็พากันรุกเอาที่ดินไร่นาเรือกสวน
เป็นต้น อันตกทอดสืบมาของพวกมีสกุลทั้งหลายว่า
ที่เหล่านี้เป็นของพวกเรา เมื่อพวกมีสกุลเหล่านั้นได้
เถียงว่า ไม่ใช่ของพวกท่าน เป็นของพวกเรา แล้วพา
กันมาฟ้องร้องยังโรงศาลเป็นต้น พวกราชวัลลภก็พา
กันบอกให้เขียนคดีด้วยหว่ายเป็นต้น จับคอไสลออก
ไป พร้อมกับข่มขู่คุกคามว่า พ่อเจ้าไม่รู้ประมาณตน
มาหาเรื่องกับพวกเรา เดี่ยวจักไปทูลพระราชให้ลง
พระราชอาญาต่าง ๆ มีตัดตีน ตัดมือ เป็นต้น พวก
ผู้มีสกุลกลัวเกรงพวกราชวัลลภ ต่างก็ยินยอมให้
ที่ทางที่เป็นของตนว่า ที่ทางเหล่านี้ ถ้าเป็นของท่าน
ก็เชิญครอบครองเถิด แล้วพากันกลับบ้านเรือนของ

ตนนอนหวาดผวไปตาม ๆ กัน แม้ภิกษุผู้ชั่วช้าทั้ง
หลายเล่า ก็จักพากันเบียดเบียนภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รัก
ตามชอบใจ พวกภิกษุผู้มีศีลเป็นที่รักเหล่านั้น ไม่
ได้ที่พำนัก ก็พากันเข้าป่าแอบแฝงอยู่ในที่รก ๆ ซอก
ที่กุ่มบุงตรูผู้มีชาติสกุลทั้งหลาย และภิกษุผู้มีศีลเป็น
ที่รักทั้งหลาย ถูกคนชาติชั่ว และถูกภิกษุผู้ลามกทั้ง
หลาย เข้าไปประทุษร้ายอย่างนี้ จักเป็นเหมือนกาล
ที่พวกเลือดดาว และเสือโคร่งทั้งหลาย พากันหลบหนี
เพราะกลัวฝูงแกะฉะนั้น ภัยแม้มีสุบินนี้เป็นเหตุ ก็ยัง
ไม่มีแกมมหาบพิตรด้วยสุบินนี้ ที่มหาบพิตรเห็นแล้ว
ปรารภอนาคตทั้งนั้น แต่พวกพราหมณ์มิได้ทำนาย
สุบินนั้นด้วยความจงรักภักดีในพระองค์ โดยถูก
ต้องเท่าที่ถูกต้องสมควร ทำนายไปเพราะอาศัยการเลื่อง
ชีพ เพราะเห็นแก่อำมิสว่า พวกเราจักได้ทรัพย์กัน
มาก ๆ.

ยุคจิตใจคนเสื่อม

โดย กระเจกหักด้าน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สมัย ๔๗
จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้จัดให้มีงานเฉลิมฉลองปีกิ่งพุทธกาล ที่ชาวพุทธเชื่อกันว่า พระพุทธศาสนาจะมีอายุ ๕,๐๐๐ ปี

๙๕ พุทธกำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ซึ่งน่าจะเป็นไปตามคำพุทธทำนาย หรือพระพุทธเจ้าแกัณที่พอจะนำมาเทียบกันได้ในปัจจุบันนี้ โดยเชื่อกันว่ามีที่มาจากหลักฐาน คือ คำภีร์ สมันตปาสาทิกาอรรถกถา ในพระวินัยปิฎกฯ หรือในคำภีร์ มโนรทปุณณิ อรรถกถา อังคุดตตรนิกาย หรือ ในคำภีร์วินัย จุลวรรค ฯลฯ ว่า น่าจะเป็นคำรณนาของ “พระพุทธโฆสจารย์”

พระพุทธโฆสจารย์ เกิดประมาณ พ.ศ. ๙๕๖ เป็นบุตรของพราหมณ์ เกิดที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งใกล้กับเมืองพุทธคยา ซึ่งเป็นสถานที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคดม เรียนจบ ไตรเพท คือ พระเวท ๓ อย่าง ซึ่งเป็นคำภีร์สูงสุดของ

ศาสนาพราหมณ์ อันได้แก่ ๑.ฤคเวท คือบทสวดสรรเสริญเทพเจ้า ๒.ยชุรเวท บทสวดในพิธีบูชาโยธิต่างๆ ๓.สามเวท คือบทสวดที่เป็นทำนองใช้สำหรับขับร้องในพิธีบูชาโยธิต่างๆ (ซึ่งต่อมาได้มีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งเวทคือ อถรรพเวท หรือคาถาอาคมทางไสยศาสตร์ ซึ่งได้มีชาวไทยบางคนบางส่วนได้นำมาใช้ปนเปื้อนเข้าไปกับพิธีทางพุทธศาสนาด้วย)

แต่ของชาวพุทธ ต้องจำคำว่า “ไตรลักษณ์” คือความไม่เที่ยง ความไม่เที่ยง ทุกข์ และความไม่ใช่ตัวตน จากคำบาลีที่ว่า “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา”

และหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นไป ท่านผู้มีเมตตาบอกว่าน่าจะเป็น “ยุคของจิตใจคนเสื่อม”

๘๗ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

เรื่องยุคจิตใจคนเสื่อมนี้น่าจะนำมาใช้เป็นเครื่องเตือนสติเตือนใจ ของคนอายุรุ่น ๑๐๐ ปี หรือจะมีเกินไปหน่อย ก็คงมีไม่มากนักได้เป็นอย่างดี เพราะมีการฆ่ากันตายเหมือนผักเหมือนปลา ลูกฆ่าพ่อ-แม่ แม่-พ่อฆ่าลูก ผัวเมียฆ่ากันตาย พี่น้องฆ่ากันได้

โดยเฉพาะเรื่องตณหา กามราคะ ว่ากันแล้ว ไม่ว่าลูก-ผัว-เมียใคร ชายกับชาย หญิงกับหญิง แม้แต่เด็กก็มีเพศสัมพันธ์กันได้ตั้งแต่อายุน้อยหรือไม่เลือกหน้าว่าเป็นลูก เป็นพ่อ เป็นแม่ พี่ ป้า น้า อา หรือผู้มีพระคุณ ซึ่งใกล้จะเป็นหรือเหมือนสัตว์เข้าไปทุกที แม้แต่พระสงฆ์ เณร ชี ก็ไม่มีละเว้น

รวมทั้งเรื่องความเห็นแก่ได้ ความเห็นแก่ตัว ทุจริต เมามัว หลงตัว ลืมตน ลืมตาย ไม่เลียงคุมารดา-บิดา ปู่-ย่า ตา-ยาย ไม่เคารพไม้อ่อนน้อม ต่อผู้ใหญ่ ซึ่งเห็นได้ในทุกวันนี้ ทำให้คิดว่าคนจิตใจดี ๆ จะมีหลงเหลืออยู่สักเท่าไร น่าจะมีผลทำให้โลกนี้ไม่น่าอยู่ ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่วัด แต่ไม่รู้จะดิ้นรนไปที่ไหนเพราะอย่างไรก็ยัง**ขึ้นชื่อว่าเป็นปุถุชน เป็นคนมีกิเลสหนา** ยังอยู่ในฐานะเป็นผู้ครองเรือน ยังละ ยังตัด เหมือนอย่างพระสงฆ์ เณร ชี บางองค์ยังไม่ได้

แต่พระพุทธศาสนาที่หมายถึง **พระสัทธรรมหรือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าโคดม** นั้นมิได้เสื่อมตามจิตใจของคนไปด้วย

๘๙ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ได้บวชถึงพุทธกาล

ในครั้งนั้น ท่านผู้มีเมตตาได้บอกว่า **“ถ้าไปบวชจะให้พบของจริง”** โดยถือว่าเป็นบุญเป็นกุศลที่ได้เกิดมาและมีโอกาสบวชในปีดังกล่าว อีกทั้งยังได้ตอบแทนพระคุณแม่-พ่อ ตลอดจนผู้มีพระคุณทั้งหลายที่เป็นประเพณีของชาวพุทธไทย โดยทั่ว ๆ ไปด้วย

แม้ว่าในตอนนั้น อายุจะเกิน ๒๐ หน่อย แต่เพิ่งเข้ารับราชการใหม่ๆ จึงลาบวชยังไม่ได้แต่ลากิจได้ ๑๕ วัน รวมทั้งเสาร์ - อาทิตย์ด้วย ก็เป็น ๑๙ วัน พอดี จึงมีโอกาสได้บวชเพียงแค่นี้

๙๐

พบผี

ในระหว่างไปบวชก็ได้พบกับวิญญาณ
หรือที่เรียกกันว่า “ผี”

ผี ก็คือ สิ่งที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นสภาพ
ลึกลับ มองไม่เห็นตัว แต่อาจจะปรากฏเหมือน
มีตัวตนได้ อาจให้คุณหรือให้โทษได้ มีทั้งดี
และร้าย โดยเฉพาะเรียกคนที่ตายไปแล้วว่า
“ผี”

ส่วนการเกิด แก่ เจ็บป่วยหรือไม่เจ็บ
ไม่ป่วย แล้วเกิดตายก็คงเชื่อได้ว่ามีจริง

เรื่องการตายที่หมายถึงว่า **ตายจริง**
ก็คือ ไม่หายใจตลอดไป หรือที่ตายไม่จริง

๙๑ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

แล้วกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ โดยจะมีผู้นำไปมัก
จะเป็นผู้นั่งแดง โดยพาไปพบท่านยมบาล
แล้วนำไปดูนรก หรือพาไปชมสวรรค์แล้วฟื้น
กลับมาเล่า มาเขียน มาบรรยาย ว่าได้ถูกพา
ไปในสถานที่ต่างๆ ที่ไม่เคยพบไม่เคยเห็นก็มี
อยู่มากมาย แต่ไม่ค่อยมีใครเชื่อ เหมือนๆ กับ
เรื่องความฝัน ที่คนทั่วไปพิสูจน์ได้บ้างไม่ได้
บ้าง และยังสงสัยกลางแคลงใจกันอยู่ตลอด
มา

แต่ถึงอย่างไร ก็อย่าเพ่งปฏิเสธ ใหม่ๆ ที่
ไม่เคยพบ ไม่เคยเห็น ไม่เคยไป ไม่เคยสัมผัส
เพราะในโลกนี้ยังมีเรื่องมหัศจรรย์ที่คนก้าว
ล่วงไปไม่ถึงอีกมากมายนัก

รับไปพบ

หลังจากที่ได้สีกหรือลาสิกขาจากความเป็นพระกลับมาเป็นฆราวาสอีกครั้งหนึ่งแล้ว จึงรีบไปกราบท่านผู้มีเมตตาที่จังหวัดกาญจนบุรี เพราะเป็นวันอาทิตย์ วันจันทร์จึงจะไปทำงานตามปกติ และเล่าเรื่องตั้งแต่ไปบวชจนได้พบกับ “ผี” ให้ท่านฟัง

ของจริง

ท่านก็ฟังเฉย ๆ จนเราเล่าจบ ก็ไม่เห็นท่านตื่นเต้นอะไร นอกจากจะพูดว่า “ของจริงก็คือ..” “วิญญาณ” แต่ชาวบ้านเรียกว่า “ผี”

๙๓ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

เมื่อเราได้พบกับของจริงคือ ผี หรือ วิญญาณ ด้วยตนเองมาแล้ว เราก็ย่อมมีความเชื่อว่าผีมีจริง วิญญาณก็มีจริง พระพุทธเจ้าโคดมของเราสอนไว้จริง โดยเฉพาะเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็มี และเป็นจริง เพราะเราได้เห็นกันอยู่แล้ว

นอกจากนั้น พระพุทธเจ้าโคดมยังสอนเรื่อง กรรมและผลของกรรมไว้ และเรื่องการทำดีได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว

ส่วนคนที่ไม่ม่ประสบการณ์ได้พบกับ วิญญาณ หรือ ผี เขาก็คงไม่เชื่อเรื่องต่างๆ เหล่านี้ และจะไปบังคับให้เขาเชื่อก็คงจะไม่ได้

แต่ถึงอย่างไร ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็พอจะรู้ พอจะทราบ พอจะมองเห็นกันได้ว่า ผลของกรรมนั้นมีจริง ถ้าไม่ตกแก่ผู้กระทำในปัจจุบัน ก็ต้องตกแก่ลูกหลานในอนาคต หรือบางทีไม่ทันจะข้ามปีข้ามวัน ผลของกรรมนั้นก็ตามมาทันเสียแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็ไม่ต้องไปถามไถ่ใครต่อใครให้เสียเวลา เพราะสิ่งที่เราได้พบมานั้นแหละ คือ **ของจริง**

๙๕ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

เป็นเทวดา

แต่เพื่อให้เกิดความเข้าใจ จะได้ไม่สับสน เพราะว่าสิ่งที่เราได้ไปพบ ไปเห็นไปสัมผัสมานั้น “ความจริงท่านไม่ใช่ผี แต่ท่านเป็นเทวดา ที่เหนือกว่าเทวดา!”

“เพราะร่างของท่านเป็นแก้วผลึกขาวใส มีแสงหรือรัศมี สีขาวสว่างรอบกาย และขยายออกมาเป็นหลายสี เป็นวงกว้างรอบองค์ เท้าลอยสูงกว่าพื้น เคลื่อนไหวไปมาได้เหมือน อย่างคน” มือท่านที่มาสัมผัส มาจับเท้ายกขึ้นแล้วปล่อยลงมา ก็มีรอยและเจ็บไปหลายวัน ฯลฯ

๙๖

เทวดา

เทวดา ก็คือพวกชาวสวรรค์ที่มีตาทิพย์
หูทิพย์ มีทิพย์สมบัติ และเสวยอาหารทิพย์

คำว่า “**ทิพย์**” ใช้กับเทวดา เป็นเรื่อง
ของเทวดา ที่คนทั่วไปมองไม่เห็น ที่เกิดขึ้นได้
ด้วยฤทธิ์ หรือด้วยอภินิหาร เกิดจาก อำนาจ
ของบุญ-ทานที่ได้สร้างสมกันไว้ เป็นอำนาจที่
เหนือปกติธรรมดาที่สำเร็จขึ้นมาได้ด้วยบารมี
หรือด้วยอำนาจจิตหรือใจ รวมทั้งผู้ทำบุญให้
ทานแล้วอธิษฐานแผ่เมตตา กรวดน้ำส่งไปให้
ก็เรียกได้ว่าเป็นของทิพย์

๙๗ พุทธกำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

วิญญาน

วิญญาน ก็คือ สิ่งที่ถือกันว่า สิ่งอยู่ใน
ตน ทำให้เป็นบุคคลขึ้น **เมื่อร่างกายเปื่อย
เน่า (ตาย) แล้วยังอยู่ต่อไป**

หรือมีความหมายว่า คือ ความรู้แจ้ง
ความรู้สึกรู้ตัว จิตหรือใจ

หรือมีคำอธิบายไว้ในหนังสือพระ
ไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชนของ อ.สุชีพ
บุญญานุกาพ ข้อ ๑๗๓ เรื่อง **จิต มโนวิญญาน
เกิดดับ** ตอนท้ายหน้า ๑๐๘ ดังนี้

๑. แสดงว่า พระพุทธเจ้าทรงยอมรับ
ว่า จิต ใจ วิญญาน **ใช้เป็นไวพจน์**ของกัน

และกันได้ แม้ในที่บางแห่งจะแสดงหน้าที่
ของคำทั้งสามนี้ต่างกัน

คำว่า “ไวพจน์” คือคำที่มีรูปต่างกัน
แต่มีความหมายคล้ายกัน

วิญญานเป็นพลัง

นอกจากนั้น ท่านผู้มีเมตตา ยังได้
อธิบายคำว่า วิญญาน ให้ผู้เขียนฟังว่า

“วิญญาน เป็นพลังมีอำนาจ
สามารถสร้างรูปได้จากผลแห่งกรรม
กรรมอันเกิดจากกิเลส กิเลสทำให้เวียน
ว่าย ตายเกิด”

๙๙ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

จากนั้น ท่านก็ให้พรและพรมน้ำมนต์
ให้และกำชับว่า “ให้ทำดี ละชั่วอย่าประพฤติด
ตัวไปในทางเหลวไหล อย่าประมาท อย่า
ไว้วางใจคน” เหมือนเช่นที่ท่านฤาษีสอน
สุดสาคร ไว้ในเรื่องพระอภัยมณีว่า

**“แล้วสอนว่าอย่าไวใจมนุษย์
มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน”**

โดยเฉพาะอย่าให้คนเข้าไปในห้อง
นอน หรือห้องพระ โดยไม่จำเป็นและให้
ทำความสะอาดปิดกวาดเช็ดถูด้วยตนเอง
จนกว่าจะทำไม่ไหว จึงให้ลูกหลานทำต่อไป
ก็จะดี

๑๐๐

ให้สวดมนต์ไหว้พระ

แต่เมื่อกลับมาทำงาน ยังไม่ว่างที่จะไปพบท่าน อยู่ ๆ ท่านก็มาเข้าฝันหรือจะเรียกว่านิมิตก็ได้ โดยบอกว่า

“ให้สวดมนต์ไหว้พระ ระลึกถึงพระคุณของผู้มีพระคุณทั้งหลายให้ทำบุญให้ทาน ใส่บาตร ถวายข้าวพระพุทธรูป ถวายภัตตาหารพระ แล้วแผ่เมตตา ให้เผยแผ่และบำรุงพระพุทธศาสนาเท่าที่ปัญญาจะมี”

๑๐๑ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ได้ทำตามท่านสอน

ในฐานะที่เป็นชาวพุทธและเคยเป็นเด็กวัดมาก่อน แต่พอหันหลังออกจากประตูวัดเรื่องที่อาจารย์เคยสอน เคยแนะนำให้ทำก็เลยไปสิ้น จนกระทั่งผู้มีเมตตาได้มาเตือนให้สวดมนต์ไหว้พระ กราบพระ รวม ๕ ครั้ง

ถ้าเป็นที่หมอน ก็ให้หมายถึงหรือระลึกถึงว่า หมอนนั้น เปรียบเสมือน ว่าเป็นตักแม่ ตักพ่อ (อ่านเรื่องกราบหมอนก่อนนอน)

ถ้าเป็นที่บูชาก็ให้เอา พระมาเป็นที่ตั้ง โดยให้ไหว้หรือกราบดังนี้

- พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ๓ ครั้ง

- แม่ พ่อ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ ป้า น้า อา ๑ ครั้ง

- ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณ ที่เคยเกื้อหนุนจนเจือมารวมทั้งเจ้ากรรมนายเวร อีก ๑ ครั้ง ก็รวมเป็น ๕ ครั้ง

แล้วจึงลงมือสวดมนต์ ซึ่งถือว่าเป็น ธรรมเนียมปฏิบัติของชาวพุทธ โดยทั่วไป ซึ่งตัวผู้เขียนได้ละเลยไป ท่านจึงมาเตือน มาแนะนำ ว่าควรเริ่มทำใหม่ โดยกำหนดให้ปฏิบัติดังนี้

ตั้ง นะโม ๓ จบ แล้วชมนมทวดาหาราธนาศีล ขอศีล ให้ศีลด้วยตนเอง สอนให้ประเพณีพรหมจรรย์คือ ไม่เสพกาม

ทำอย่างพรหม แล้ว สวดอิติปิโส คือ บท พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ หรือสวดบทพระพุทธเจ้าโคดมประจำตัว หรือที่เรียกว่า พระประจำวันเกิด เต็มหรือย่อ ก็ได้

แล้วใช้ทุนเดิม แผ่เมตตาส่งไปให้ เพราะบุญใหม่ยังไม่ได้ทำ

หลังจากนั้นจึงทำบุญ ให้ทาน ใส่บาตร ถวายข้าวพระพุทธ ถวายภัตตาหาร พระ ฯลฯ

เสร็จแล้ว แผ่เมตตา, กรวดน้ำ โดย ใช้ทุนใหม่ที่ได้ทำในวันนี้อีกครั้งหนึ่ง

แล้วสอนให้ลบ รอยบาท รอยบาท

ด้วยการเตือนว่า ให้รู้จักทำความ
สะอาด ปัดกวาดเช็ดถู โดยเฉพาะที่บูชา ห้อง
พระ ห้องหนังสือ และห้องนอน ห้องน้ำ ด้วย
ตนเอง

ไม่ควรให้คนอื่นทำหรือเข้าไปในสถาน
ที่ดังกล่าวโดยไม่จำเป็น ผู้เขียน ก็ได้ปฏิบัติ
ตามคำเตือนมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน ทั้งๆ
ที่อายุอานามก็ขึ้นเลข ๘ นำหน้าเข้าไปแล้ว
แต่ก็ยังทำอยู่เป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ผู้เขียนกำลัง
ทำความสะอาดโดยถูชั้นบันได สถานที่บูชา
ของท่านมหาพรหมชนะจิต (มีแต่นาม ไม่มี
รูป) จากข้างล่างขึ้นไปข้างบน ซึ่งได้สร้างไว้
ภายในบริเวณหน้าบ้านของผู้เขียนมีความสูง
นับบันไดได้ ๑๒ ชั้น ถ้าเอื้อมถูโดยไม่เหยียบ
ชั้นบันได ก็จะได้ประมาณ ๕ ชั้น

ขณะที่กำลังถูอยู่กลางบันไดขั้นที่ ๘
อีก ๔ ชั้น ก็จะถึงชานพัก ก่อนที่จะเข้าไปสู่ตัว
ที่บูชา ก็ได้ยินเสียงพูด (เฉพาะตัวผู้เขียน) โดย
บอกผู้เขียนว่า

“ลบรอยบาท ลบรอยบาทเสียด้วย
ซี”

ผู้เขียนเมื่อได้ยินเสียง ก็สะดุดและ

หยุดการถูกลงในทันที แล้วเงยหน้ายกมือพนมขึ้นไหว้ท่าน

ท่านก็บอกให้เราหันกลับไปดู รอยเท้าของเราที่ปรากฏอยู่ที่ชั้นบันไดที่เราถูและเหยียบขึ้นมา แล้วท่านพูดต่อไปว่า ฎไปภาวนาไปพร้อมกับกล่าวคำว่า “**ลบรอยบาท ลบรอยบาป**” ไปจนกว่าจะถูเสร็จ

คำว่า “บาท” หรือ “บาทา” ที่แปลว่า “เท้า” นั่นเอง

ส่วนคำว่า “บาป” ก็แปลว่า “ความชั่ว”

ความประสงค์ของท่านก็คือ ต้องการเตือนเรา สอนเรา โดยอาศัยความจริงที่ปรากฏ เราจะได้เห็นของจริงและเข้าใจง่ายขึ้น

เรื่องที่เล่ามานี้ ผู้เขียนเห็นว่า น่าจะพอมีประโยชน์ต่อผู้อื่นอยู่บ้าง เพราะผู้เขียนได้ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ จึงรู้ว่าเป็นคุณมากกว่าเป็นโทษ จึงนำมาเขียนให้อ่านกันเล่นๆ เผื่อใครเห็นว่าดี จะลองนำไปทำบ้างก็ขออนุโมทนา เพราะอย่างน้อยก็ได้ออกกำลังกาย ได้ยืดเส้นยืดสาย ดีกว่าไปทำอย่างอื่นเป็นไหนๆ

“ลบให้หมด อย่าให้เหลือรอยไว้”

ท่านสอนต่อ

เราก็ตอบท่านว่า “จะทำได้ยังไงครับ? ฎครั้งใด ก็เห็นเป็นเช่นนี้ ไม่มีวันหรอกครับที่จะไม่มีรอย”

ท่านก็พูดว่า “คิดให้ดี ๆ พิจารณาให้
ดี ๆ น่าจะพอมีวิธีที่จะทำได้ แก้ไขได้อยู่”

เราก็แย้งท่านว่า จะแก้ไขได้อย่างไร?
ครับ! เพราะเป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องเป็นเช่น
นี้ เมื่อถูไป เหยียบไป มีหรือจะไม่มีรอย

ท่านก็พูดว่า “ถุ้ย้อนอดีตเป็นไหม?”
เรานึกตามแล้วถามท่านว่า “ถุ้ย้อน
อดีต ถุยวิธีไหน ? กันครับ”

ท่านก็ตอบว่า ถุ้ย้อนอดีตก็คือ การถู
ไปถอยหลังไปยังไงเล่า! เพราะการถูแบบนี้
จะทำให้ไม่ปรากฏรอย แต่ท่านเตือนว่า ถ้า
บันไดหลายชั้น ควรเอามือข้างหนึ่งยันหรือ
จับราวไว้ด้วยเพราะตอนเงยขึ้นจากการถู ถ้า
ไม่ระวังตัว อาจหงายหลังตกลงไปได้

สำหรับเรื่องการถูบ้าน ถูบันได ในสมัย
เก่า เขาใช้การนั่งยอง ๆ ถู หรือคุกเข่า ถู ไป
ถอยหลังไปเรื่อย ๆ วิธีนี้หัวเข่าด้านหรือทำไป
แล้วปวดเอว หรือปวดหลังได้ อย่าหวังเลยว่า
สาว ๆ หนุ่ม ๆ สมัยนี้จะยอมถู

ส่วนการถูแบบปัจจุบันก็คือ ใช้ไม้ที่มี
ผ้าหุ้มหรือฟองน้ำหรือวัตถุที่มีคุณภาพคล้าย
ฟองน้ำ โดย จับด้ามแล้วใช้วิธีดันไปข้างหน้า
เท้าก็ต้องเหยียบตามไป ทำยังไงก็ลบรอยบาท
รอยบาทไม่ได้

แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า “เพราะเราไม่
หยุด!” จึงไม่มีเวลาพิจารณา ไม่มีเวลาคิด จึง
ลบรอยบาท ลบรอยบาทไม่เป็น

เอ้า! ลองทำอย่างที่ว่านี้ดูทีซี! ท่านสอน
วิธีทำ “เมื่อเราถูขึ้น เท้าเราก็จะต้องเหยียบ

๑๑๐

ตามขึ้นไปก็เหมือนกับว่าเราเหยียบเอา
ความชั่วตามขึ้นไปด้วย แล้วเราก็ต้อง
เหยียบความชั่วนี้อต่อไปเรื่อย ๆ”

แต่ถ้าเราหยุดคิดก่อน แล้วเปลี่ยนวิธี
ใหม่ **ไม่ใช่**วิธีขึ้น แต่ลง ตัวเราก็จะถอยลง
มาก่อน เเท้าเราก็จะไม่เหยียบ คราวนี้เราลอง
มองดูซิว่า จะมีรอยเท้าที่ท่านหมายถึง “ความ
ชั่ว” นั้นปรากฏอยู่ให้เราเห็นอีกไหม?

ถ้าเข้าใจก็จงดูไป ลบไป ภาวนาไปไม่
นานเท่าไร รอยชั่วจากใจที่ทำไว้ก็จะค่อย ๆ
จางไปและหายไปได้ในที่สุด

**ถ้าทำได้ดังเช่นที่ว่่านี้ มีหรือจะลบ
“รอยบาท-รอยบาป” คือความชั่ว เอาออกไปจากตัว เอาออกไปจากใจ กันไม่ได้.**

๑๑๑ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ข้อเตือนใจ

โดยท่านเตือนในตอนท้ายว่า

**ทรัพย์สินเงินทอง สิ่งของต่างๆ ทั้ง
หลายเหล่านี้ไม่ใช่ของเรา** เพราะเขามีเจ้าของ
ที่ต่างมานั่งจอง นอนจอง ทั้งมือทั้งเท้า ก็แกว่ง
กวัก ปากก็ร้องเรียกหาทรัพย์สินเงินทองของ
เขา กันแล้วตั้งแต่เกิด ตายยังไม่ทันลืมกันเลย
ว่า

เอามาๆ (อุ๊แวิ๊ ๆ)

๑๑๒

ส่วนตัวเรา แม่ พ่อ ปู่ ย่า ตา ยาย นั้น เป็นแต่เพียงผู้หา เป็นผู้ดูแลรักษา โดยนำเอามากองรวมไว้ เพื่อรอเจ้าของ เขาจะมารับเอาไป จะกิน จะใช้ก็เกรงไปว่า “เจ้าของเขาจะเดือดร้อน” จึงตระหนี่ถี่เหนียวประหยัด ไม่ยอมกิน ไม่ยอมใช้ เก็บหอมรอมริบเอาไว้จนกระทั่งตัวตาย จึงได้ชื่อเหมือน “ปู่โสม” ฝ้าทรัพย์

แต่ก็น่าประหลาดใจว่า ทำไม? ท่านย่า ท่านตา ท่านยาย จึงรอดตัวไป ไม่ต้องมาคอย ฝ้าทรัพย์เหมือนท่านปู่ เรื่องนี้ก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะตั้งแต่โบราณนานมาท่านเล่าขานกันไว้ว่า “มีกรรมเฉพาะท่านปู่” แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

๑๑๓ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ส่วนกรรมปัจจุบันท่านบอกว่า เป็นเรื่อง ที่แม่-พ่อ กับลูกหลานเหลน จะต้องมาชดใช้หนี้กรรมซึ่งกันและกัน สำหรับท่านย่า ท่านตา ท่านยาย ที่เคยสบายกันมาตั้งแต่โบราณแล้ว นั้น

บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ท่านย่า ท่านตา ท่านยาย จะต้องมารับกรรมต้องมาทำหน้าที่ฝ้าทรัพย์เหมือน ๆ กับ ท่านปู่ กันแล้วละ.

รู้จักพอ ก่อสุขทุกสถาน
ไม่รู้จักพอ ก่อทุกข์ตลอดกาล

๑๑๔

เตือนก่อนตาย

(อย่าจากไปก่อนเตือน)

ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นพุทธมามกะคือ
ผู้ประกาศตนว่าเป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา
ขณะนี้ต้องพูดว่าเป็นคนอายุมาก เป็นคนชรา
ใกล้เวลาที่จะต้องลาจากไปในวันข้างหน้า แต่

๑๑๕ พุทธกำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

ไม่รู้ว่าจะเป็นวันใด เพราะกำหนดวันตายไม่
ได้เหมือนพระพุทธเจ้า หรือพระอรหันตเจ้า
หรือผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งหลาย ที่สามารถ
กำหนดวันปรินิพพานได้ เพราะมีญาณหยั่งรู้

ผู้มีเมตตาจึงบอกว่า ในวันข้างหน้าไม่
วันใดก็วันหนึ่ง ภายใน ๗ วัน (ที่ไม่มีใครจะพัน
วันอาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์
ไปได้) จะอยู่นาน จะอยู่อย่างทรมาณ จะอยู่
อย่างสบายอย่างไร พระพุทธเจ้าของเราก็ตรง
ตรัสไว้แล้วว่า ผู้ใดมีชีวิตอยู่นาน ก็เพียง ๑๐๐
ปี ที่เกินกว่านั้นมีน้อย ทรงเปรียบพระองค์
ซึ่งแก่เฒ่าล่วงวัย มีพระชนมายุถึง ๘๐ ปี ว่า
เหมือนเกวียนเก่า ที่ซ่อมด้วยไม้ไผ่.....

๑๑๗ พุทธกำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

เหมือนโกเวียนเก่า

ส่วนพระพุทธเจ้าของเรา ผู้เป็น
สัพพัญญู คือ ผู้รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นผู้แจ้ง
โลก ได้ตัดสินใจพระทัย ไม่ฝืนอยู่ต่อไป โดย
กำหนดการละสังขาร คือ การสิ้นอายุโดย
ทรงเปรียบพระองค์ซึ่งแก่เฒ่าล่วงวัย มีพระ

ชนมาอายุถึง ๘๐ ปี ว่า เหมือนเกวียนเก่า ที่
ซ่อมด้วยไม้ไผ่ โดยทรงตรัสเตือนว่า ให้พึง
ตน ให้พึงธรรมะ และให้นำสติปัฏฐาน ๔ มา
ปฏิบัติ

ปลงสังขาร

การปลงสังขาร คือ การทอดอาลัยใน
กายของพระองค์ว่า จะต้องละทิ้งร่าง หรือ
สังขาร ที่วิญญูญาณได้อาศัยครอง หรือใช้ร่าง
นี้มานาน ตั้งแต่สมภพ (เกิด) มาจนได้ตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้า และมาถึงบัดนี้ใกล้เวลาที่จะ
ต้องปรินิพพาน (ตาย) ซึ่งพระองค์เคยได้ทรง
ทำนิมิตโอภาส คือ ทรงตรัสเป็นเชิงเปิดโอกาส
ให้พระอานนท์ พระอุปัฏฐาก (ผู้ปฏิบัติรับใช้

ประจำพระองค์ และได้บรรลุเป็นพระอรหันต์
หลังจากพระพุทธเจ้าได้ปรินิพพานแล้ว ๓
เดือน) ให้อาราธนาขอให้พระองค์ดำรงชีวิตอยู่
ต่อไป (รวมถึง ๑๖ ครั้ง ในเขตเมืองราชคฤห์
๑๐ ครั้ง ในเขตเมืองเวสาลี ๖ ครั้ง) แต่ก็ไม่รู้
เท่าทัน ตามที่พระองค์ทรงให้โอภาส มารจึง
ถือโอกาสให้ปลงสังขาร

พระองค์จึงได้ปลงสังขาร คือการ
กำหนดเวลาก่อนตาย ที่ป่าवालเจดีย์สถาน
เมืองเวสาลี ก่อนจะปรินิพพาน ๓ เดือน

ในระยะ ๓ เดือน ก่อนปรินิพพาน
พระองค์ได้เสด็จไปในสถานที่ต่างๆ เช่น ที่
ปามหาวัน ทรงแสดง โพธิปักขิยธรรม ธรรม
เป็นฝ่ายแห่งการตรัสรู้ ๓๗ ประการ เรื่อง

สังเวคกถา คือโน้มนำเรื่องทำให้เกิดความ
เศร้าสลดใจ เรื่อง อปปมาทธรรม คือธรรมที่
นำมาสอนไม่ให้เกิดความประมาท ฯลฯ และ
ยังทรงตรัสอีกหลายเรื่อง มีปรากฏอยู่ในพระ
ไตรปิฎก และในหนังสือพุทธประวัติ

หลังจากนั้น ก็ทรงเสด็จกรุงปาวา
ประทับอยู่ที่อัมพวันของนายจุนทะ พร้อมด้วย
พระภิกษุทั้งหลาย ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖
เวลาเช้าก็เสด็จไปฉันพร้อมด้วยพระภิกษุ ที่
บ้านนายจุนทะ โดยฉันเนื้อสุกรอ่อน หรือ
เป็นเห็ดชนิดหนึ่ง ฉันเสร็จแล้วก็เสด็จเพื่อ
จะไปยังเมืองกุสินารา ปรากฏว่าระหว่างทาง
ถ่ายออกมาเป็นโลหิต จึงพยายามเสด็จต่อ
ไปจนถึงสวนชื่อ สาลวัน ในเขตเมืองกุสินารา

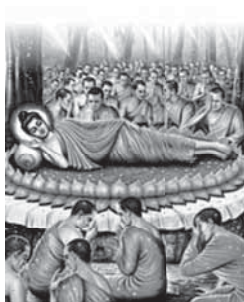

แล้วทรงประทับที่ไสยา นอนตะแคงขวา หัน
พระเศียรไปทางทิศเหนือ หันพระพักตร์ไป
ทางทิศตะวันตก ระหว่างต้นไม้สาละคู่ นอน
แบบ อนุฐานไสยา คือ การนอนที่ไม่ลุกขึ้น
เป็นการนอนครั้งสุดท้าย..... โดยมีสุภทัตตะปริ
พาชก เป็นสาวกองค์สุดท้ายของพระพุทธเจ้า
ที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ก่อนปรินิพพาน

๑๒๒

ปรินิพพาน

พระพุทธเจ้าทรงปรินิพพาน เมื่อเวลาใกล้รุ่ง วันอังคาร ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ที่สาละวันนทยาน ระหว่างต้นไม้สาละคู่ ณ เมืองกุสินารา ซึ่งมาตรงกันกับวันประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน เป็นที่น่าอัศจรรย์แก่ชาวพุทธและชาวโลกทั้งมวล

แดนปรินิพพาน

พุทธวิหารปรินิพพาน และ มหาสถูปปรินิพพาน
ณ สาละวันนทยาน เมืองกุสินารา (กุสินารา ปัจจุบันเป็นเมือง
ในเขตอำเภอกุสินารา รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย)

พระพุทธมหาปรินิพพาน ประดิษฐานในพุทธวิหารปรินิพพาน

๑๒๔

รายนามผู้ร่วมศรัทธาจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน
ครั้งที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๒ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

คุณนรินทร์ - คุณธีรประภา เสวตประวิษฐกุล
คุณชวิน - คุณมะลิวัลย์ ยงยุทธ และครอบครัว
คุณภาพร - คุณนิรมล ต้นาสว่างกุล
คุณยงค์ศักดิ์ - คุณดารณี ต้นาสว่างกุล
คุณพิรุณ - คุณจันทร์จิรา - ดช.ธนบูรณ์ จิตรยังยืน
คุณเกษม - คุณเลศมณี หุ่นธานี
คุณพิศิษฐ์ - อันยนันท์ เชื้อศิริขวัญ และครอบครัว
คุณมาลัยทิพย์ อมตฉายา
คุณเฉลิม อมตฉายา
คุณณัฐชกานต์ วายุภักตร์ และครอบครัว
ร้านกวงหยูฮอง จ.อุดรธานี
ร้านบุญดี จ.อุดรธานี
ร้านยืนยงพาณิชย์ ต.โนนสูง จ.อุดรธานี
ร้านคลังยาเภสัช กรุงเทพฯ
ร้านธรรมภักดิ์ กรุงเทพฯ

๑๒๕ พุทธกานาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

คุณ พรสันต์ - กรรณกร - อรเมกดา ชูเทพ
คุณเกษม - เลศมณี หุ่นธานี
คุณวุฒิ ดิษมานพณรงค์
คุณแพรว โพนงาม
คุณองอาจ - วิมล รอดคง
คุณมงคลจิต ต้นสาร
คุณเกษมสุข - สุรินพร แก้วแพรก
จำเอกบัณฑิต , คุณปริญญา ยงค์พันธุ์
คุณอภิชัย สุภัทรนิยพงศ์ - เนตรดาว ถนอมสินทรัพย์
คุณสุภาพร พุ่มทอง
คุณนภัสสร สิงสมดี - อัญชลี อินนุชิต
คุณบุญโฮม , คุณอินทิรา , คุณมณฑล พิมอรัญ
คุณนิพนธ์ - พรเพ็ญ ม่วงงาม
คุณนิภาพร , คุณกิตติพงษ์ ม่วงงาม
คุณวสัน - ไช่เมกซ์ สร้อยสมวงศ์
คุณจำปา สังสะเกต
คุณสวีน - อรรณา เพ็งสมดี

๑๒๖

คุณบุญมา นิระไพโร
คุณพรทิพย์ สีดอนจ้าว
คุณชิต ผุดผ่อง - คุณพัฒน์พร ดีศร
คุณวันดี สุภัทรนิยพงษ์
คุณอรทัย สิงสมดี
คุณอารียา เพ็ญสินุย , ดญ.ศิริลักษณ์ เล็กคุณา
คุณรักยิ้ม แสงทอง
คุณเฉลิม - ศุภรักษ์ กงแก้ว
คุณสินวล จำเพ็ง
คุณแม่ชวน ปูนจง
คุณแม่ป๊วย ทรัพย์คง
คุณเบ็ญจวรรณ ทรัพย์คง
คุณมณฑนา จินดาอินทร์
คุณอิทธิพล - วิไลวรรณ พูลสวัสดิ์
คุณศิริลักษณ์ สีดำ
คุณอรอุมา กสิผล
คุณศิริลักษณ์ มหิยากรณ์

๑๒๗ พุทธกำนาย
(ยุคจิตใจคนเสื่อม)

คุณพิมพ์สุภา หลักคำพันธ์
คุณไพรวลัย - วิไล กุดแดง
คุณสมชาติ ชูเดช
คุณจันทร์หอม เทียนชัย
คุณชำนาน - โฉม - ชัยชาญ - ฐิติรัตน์ ปางเดิม
คุณทองรัก บุญประสิทธิ์
คุณรัตติกาญจน์ - ดญ.ณิชารีย์ ปางเดิม
คุณอนงค์ ปางเดิม
คุณทองใบ สิงห์สมดี

๑๒๘

“ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ
พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น
และความดับของธรรมเหล่านี้
พระมหาสมณะทรงสั่งสอนอย่างนี้”

เล่ม ๖ หน้า ๑๒๓ ชุด ๙๑ เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย

